

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt Danskernes Historie Online - Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskeres Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

HÖGER. DAHE. RÖNNER. ROSENKRANTZ LYCKER. BÖLLER. HARDENBERG. RVD. F.

EGENHVS. MARKMANN

BLAHAR.

LEMMING. GYLDENSTERN

CHNEKER. REBERGER.

Aff alt ded som i verdn mon ver
Ded ver' sig Rigdom, mact oc Er,
E' y nogit lign'r en dydig Quind,
Som haffuer Gud i hiert oc Sind.

En Venlig Quind' i Ect'skabs troe,
Der hof' sin Lofv'nd i Tuct monn' boe,
Med sin fornufft hun er bans lyst,
Ved sin fromhed bans huet' sig.

Hun for
Ded
Hend
Bibliotek

SENSPAR. GYLDENSTERN. ROSENKRANTZ. BRAHE. BILLE. PODEBSVK. MVNCKER. BILLE.

mit hiert' med' loget er
Spur' ig Svergen her
en Falck og Sædsvunden
Vad man daglig Teht. Co. Sa.

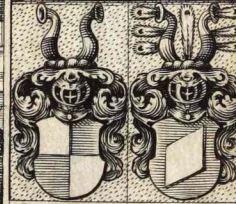
Om Fædi' oc Modi' mon' fra os skal
Dig dog Vor Gud vilje' for' paa' Aul
Til vor' Bædre' og' Sym' fra' Sal' sa'
Med' vor' Syakind' i' Bren' fra' Sal' sa'

SAXTERVP. BILLE.

RØNNER. GYLDENSTERN

TOTTER. RVDER.

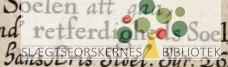

VLSTAND. ROSENKRANTZ

aaler klar,
skar,
onds hiert',
Smert'!

Soeln bortvigr, bedrøffvessens nat,
Fremkommer snart, her er forlat,
Maanen, som er formyrkt oc fort,
Ved Dödens hordæsting oc Mord,

Den med sin' Stierner faa oc smaa,
Tracter efter Soelen att
Till dend Sand' refterd
Till Iesu Thron;

Guds Børns Lengsel

effter de Evige Boliger udi
Himmelen :

Andragen aff den 84. Psalme /

Der

Erlig oc Velbyrdig Frue /

Herru Birgitta Rud /

Christen Skiels til Walla /

Hendis Adelige Lijgs Begengelse / med

Christelige Ceremonier bleff huldet udi Hellig-
gjestes Kircke i Kiøbenhaffn / udi Fornemme Adels / oc
mange Geistliges oc Verdsliges anseentlige
Forsamlig :

2ff

**CASP. ERASMO BROCH-
MAND, D. Selandiæ Episcopo.**

Prentet i Kiøbenhaffn / aff Melchior Martzau /
Køiverversitæris Hafniensis Typographo.

M. DC. XLVI.

Erlig oc Velbyrdig Mand /

Christen Skiel til Hus-
singe / ynster jeg Velsignelse / Trost
oc Glæde i GUD / aff dend Hellig
Aand / ved vor eneste Frelser Jesum
Christum.

D Eter en merckelig oc tenckverdig Tale /
gode Velbyrdige Christen Skiel /
som Herrens / dend høieste oc helligste
Gud / holder med Propheten Ezechiel / i er hand han-
nem hans allerkeriste Hustru ved dend timelig Død
vilde fratage / sigendis. **Du Mennyskens Son /**
See / jeg vil tage fra dig dine Drens Enst /
ved en Plage. Men du skal icke klage / en
heller græde / en heller udgiffue en Taar: du
maat lønligē sucke.

Vdi disse Ord giffuis gudelig Vndervisning /
huorledis baade Propheten / oc I gode Velbyrdige
Christen Skiel / saa oc alle sande oc salige Guds
Børn skulle sig anstille / naar en Mand / der Herren
aff Hiertet elsker / myster saadan en Hustru / der udi
ald sandhed kand kaldis Mandens Drens Trost.

Først skal dend / som. saaledis aff Herren
hiemsgis / udi ald gudelig Act som hēo betencke / huo
hand

Ezech. 24.

v. 16.

u. 17.

Hand er: Nembligen/ at hand er it Mennistis
 Barn. Huorledis bestriffuer da Guds Aand
 dend/ som er it Mennistis Conceller Barn?
 Huad er / (staar der udi Jobs Bog) it Mennis-
 ske? En Maddicke. Huad er it Mennis-
 skes Barn? En Orm. Dette bør huer at
 tencke paa/ naar Gud hannem hiemsegger/ som hand
 hiemsegte Propheten/ oc som hand nu haaffuer hiem-
 segt Eder. Ingen sette sig op mod Gud: maen
 meene/ at haafiem skeer uraet: huer bekiende at hand er
 it Mennistis Barn. Saa giør den gode oc
 Gudfructige David/ saaledis talende til sin Gud udi
 Psalmen: Herre/ vor Regentere/ huad er
 Mennisten/ at du tencker paa hannem?
 Huad er Mennistens Barn / at du besø-
 ger hannem? Deed biuder da Herren: at Pro-
 pheten skal tage til Hierte/ der hand vil fratage han-
 nem hans kieriste Hustru / at hand skal erindre/ at
 hand er it Mennistes Barn/ offuer huilcket
 Gud haaffuer mact oc myndighed / oc som er plicchtig
 til at beviise ald underdanig Lydighed. Huilcket Joes-
 saa / Gode oc Velb. Christen Skiel/ skal erin-
 dre Eder udi denne Eders høye Bedrøffuelse. I skal/
 som Joesaa giør som it lydigt Guds Barn ydmøge
 Eder under Guds veldige Haand: Bekiende/ at Jer

Job. 24. v. 6.

Psal. 8 v. 5.

mister en dydig Hustru. Jeg siger H Erren til Pro-
 pheten / vil tage fra dig dine Dyens Eyst.
 Gud viste saa saare vel / at der vaar ingen ting udi
 Verden / som Propheten saa inderligen elskede / oc
 paa huilcken hand udi ald tuct oc ære saa glædeligen oc
 gierne festede sine Dyne / som paa sin kjeriste Hustru.
 Derfor der H Erren vil friste oc forsøge Propheten /
 saa fratager hand hannem det aller kjeriste oc aller bes-
 ste hand hafde her udi Verden. Det hafuer H Erren
 orsaa gjort ved Eder / gode oc Velbyrdige Christen
 Elket. H Erren viste saa saare vel / at Eders Hierte
 udi sand Guds Fryet / vaar inderligen bøyet til Eders
 kjeriste Fru / oc at hun vaar Eder en ret Dyens Trøst /
 saa at I aldrig saae Hende for eders Dyen / I so der aff
 haaffde Hiertens glæde oc trøst. Saa præffuer Gud
 sine. Hand betager demnem det udi Verden / som de
 aller mest elke / at hand alleene vil haaffue det gandske
 Hierte. Sager icke Gud fra Abraham / H Errens
 fornemme Ven / hans dydige Hustru Saran / oc
 det paa de tide / hun vilde helst haaffue leffuet / at hun
 kunde hafue glæde af sin dydige Søn Iaac & Maat-
 te icke Patriarchen Jacob miste sin kjeriste Hustru /
 som vaar hans Dyens Trøst / Rachel / huilcken hand
 end oc aff begyndelsen saa inderligen elskede / at de
 mange Aar / hand tiente for hende / stantes hamnem
 oc være saa Dage / for dend Kierlighed / hand haaffde
 til hende. Saa skal I da / Gode Velbyrdige

Gen. 23. v. 2

J. 46. 2. v. 23.

Gen. 35.

v. 17 18.

Gen. 29.

v. 20.

Christen Skiel/ fuldkommenlig tro' oc tencke/ at
 Gud i dette tilfald haaffuet handlet med Eder / som
 hand pleyer at handle med hans allerfierste Børn.
 Er derfor denne Eders Trost / som Guds Aand ved
 S. Jacob lader andrage: **S**aliger den Mand/
 som liden fristelse. Thi efter at hand er prof-
 uet/ da skal hand faa liffens Krone/ huilck en
 Gud haaffuet losuet deñem/ som hañem elste.

Før det Fierde/ er her med Christelig betenck-
 somhed at giffue act paa / at Herren hand siger til
 Propheten / at hand wiltage hañem hans Hustru fra
 ved en Plage. Herren vil lære / at endog Pro-
 phetens Hustru vaar ung / vaar sterck / oc lod sig hos
 hende alting ansee til Liffuet : Saa vil dog Herren
 usformodendis / imod alle Menniskers tancker / iligen
 fordre hende aff Berden til de. toige Volige udi
 Himmelen. Saa er det oc saa / Gode Velbyrdige
 Christen Skiel / gaaet med eders Salige Fru.
 Her vaar endnu de unge Aar : her vaar sundhed oc hel-
 brede : her vaar for Meñskelig Byen. Haab til Liffuet.
 Men huor iligen / imod ald forhaabning / bortrycker Her-
 ren hende fra dette Synlige oc Jordiste til det Hellige oc
 Himmeleste ? Det er alt Guds wijs / at ile med det / hand aller-
 mest elster. Huor haster Herren med Rose / der hand icke
 lenger vil haaffue hannem her paa Jorden ? huor ilendis bort-
 rrycker hand Propheten Ellam ? huor stynder Herren med
 Rachel /

Jal. 1. v. 14.

Deut. 34.
 v. 1. 2. seq.
 4. Reg. 2.
 v. 11. 12.

Dedicatio.

Rachel/ der hand ved Barmhertigheden vil forbyde hande fra det
 Synelige til det Ewige. Være derfor/ Gode **Christen**
Skjel/ /denna Eders crast/ at Gud elskede inderligen Eders
 gode Salige Fru / oc derfor vilde hand icke / at hun lenger
 skulde være oc vandre iblant de Syndige her paa Jorden.

Gen. 35.
 v. 17. 18.

For det femte oc sidste/ lader dend gode Gud/
 sine Spirit eller huortledis de sig skulle anstille/ naar deris Dy-
 gers Lust/ deris tiarste Hustru / dennem fratagis. Saara-
 lor 7. Erren til Propheten Ercktem: **Du skalt icke**
klage/ en heller græde/ en heller selde Saare.

Du skalt lønligen sucke. Monne Herren vilde haf-
 te her med forbyder ald sorg/ ald græd: maar hand self affor-
 der fra Manden dend dydige Hustru? Huor hietligen bes-
 græder Abraham sin tieriste Saram? huor omhyggelig er
 det ib gode Jacob Patriarch for sin dydige Rachel/ at hand
 end oc saa effter hendis dødelige Afgang kand bewise sin tier-
 lighed imod hende? Huad er det da/ at Herren forbyder/ at
 Propheten icke maa klage sig/ icke maa græde/ icke maa selde
 Saare? Det gic til/ paa de tider der Gud fratog Propheten sin
 Hustru/ som det gic til/ der Gud/ gode **Christen Skjel/**
 affordrede Eder/ Eders tieriste Hustru. Propheten myster
 sin Hustru udi dend haarde belegnings Tid/ der alting saa ud
 som undergang. Gud bortkalder Eders Salige Fru/ der Siem-
 len os alle vegne haardeligen trengde. Naar da saadan yn-
 detlig tilstand er udi landet/ da skal mand sig saaledis udi egen
 Sorg forholde/ at huer kand see/ at mand langi meere søger
 for dend bændende oc blufende Guds Bredde/ som lader sig
 see ved de haarde Landeplager/ end mand sig betymer for
 en Hushylage/ som dommer icke fra dend brede Gud/ men fra
 dend

Gen. 23. v. 2

Gen. 36.
 v. 19. 20.

Dedicatio.

Dend gode Hüneste Faders ubegribelige Raad/allene rit dend
ende/at hand vil lade Verden see at hans Børn udi atd lydig
Vnderdanighed deris Viltie hans Viltie underkegge.

Huorledis vil da H Erren bevilge / at Prophteren maa
førge for sin tieriske Hustru/hans Dynes Trøst? Du maat/
siger H Erren/ Iønligen sueke. Gud bevilger vel / at vi udt
sa adan sørgelig Tilfald maa sørge/ dog saa/ at der udi holdis
maade. I Skulle icke/ siger Guds Aand/ sørge som de der
haffue intet haab. Huor om hos Eder/ Gode Velbyrdige
Christen Skiel/ viuloffteligen at Tale/er ufornøden/ efter
som I aff Guds Ords stittige Lefuing meget vel veed her om
Eder selff Christeligen at undervise Thi de kand jeg med
atd Sandhed betiende/at jeg med glade haff'er hørt/ Eders
gudelige Tale/ om Trøst imod dend Herte Sorg/ som Gud
haffuer tilføyet Eder/i der I haffuer iblant ander glade eder
ved dend store lengsel I haffuer til dend Xre oc Salighed E
ders gode Sakige Fruer nyder hos Gud med de hellige Engle
oc alle Vdsalvs/accendis at ringndi Verden imod den Hø
hed oc Herlighed for idel Forsengeligbed.

Dend hellige Gud/ Fader/ Son oc Hellig Aand/ paa
hulleten I aktid aff Hiertes haffuer Eder forlader/ Betsigne
Eder/ Eders Adelige oc udi H Errens Fryct vel opvættede
Børn/ oc alle paarsprende Gæci oc Benner / oc lade Eder lei
ge Lefue oc lide vel/ at freine voris fiere Faderne Lands gaffn
oc beste/ oc at hielpe dend Arme oc Fortrængde til rette/ oc sieder
med Eders gode Sakige Fruer at glædis udi Hinneriges Rige
Evindeligen. Kiøbenhaffn dend 23 Februarij 1646.

Eders Velbyrdigheda Plicts
villige allid

Jesper Brochmand D.

1. Theff. 4.

v. 13.

Philip. 3.

v. 8.

Dend hellige Text/

fom udi/

Erlig oc Velbyrdige Frues/

nu Salig hos Gud/

Fru

Birgitte Ruds /

Christen Skiels til Wallø/

Hendis Sjigs Adelig oc Christelig Be-

giengelse/ effter Begiering er fremfat: ere effterfø-

gende Ord aff Psalmen dend fierdesinds

tiuende oc fierde.

HØRE Gud Ze-

baath / hør min

Bøn: Jacobs Gud

mercke hende/ Sela.

Gud vor Skiold giff

A

act

Psal. 84.

v. 9.

v. 10.

act paa / See til din
Saffuedis Rige.

v. 11.

Thi en dag er bedre i
din Forgaard / end el-
lers tusinde : Jeg vil
heller voete Dorren i
min Guds Hus / end
lunge bo udi de Wgude-
liges Bolige.

v. 12.

Thi Gud H Erren
er Soel oc Skiold :
Her

HErren giffuer Naade oc ære : **H**and lader intet got fattis de Fromme.

HErre Zebaoth / saligt er det Menniske / som forlader sig paa dig.

u. 13.

Indgangen oc Fortalen.

Et er en fornemme undervisning / som vor **H**Erre oc eeniste Frelsere **J**esus hand glørdi Evangelio til **M**artham / **M**ariæ Søster. **E**hi
 A ij der

Luc. 10.

v. 38. der Martha haffde anammed dend H Erre
 re I Esu udi sit Hus / oc glorde sig stor
 v. 39. umage at tiene hannem / oc Maria der
 v. 40. timod bleff sidendis hos vor H Erre I Esu
 Foder / oc gaff att paa hans tale : da traa
 der Martha frem / oc siger til I Esu :
 H Erre / Røtter du intet der om / at
 min Søster lader mig Tiene alle
 v. 41. ne? Siighende dog / at hun tager
 paa med. I Esu suarede oc sagde
 til hende : Martha / Martha / du
 hafuer megen Sorrig oc Vnige.
 v. 42. Et er fornøden : Maria udvalde
 dend gode part / som icke skal tages
 fra hende. Vdt huilcken vor Frelseris
 formaning / indeheldis mange fornemme
 Lærdomme / verdige udi inderste Herte at
 skriffue.

Jeg vil nu intet tale der om / at det er
 berømmeligt udi Martha, at hun anam
 mer dend H Erre I Esu / til Hus oc Her
 berg.

berg. Thi hun kunde aldrig faa en bedre/
 honere/helligere oc gaffnligere Giest/ end
 Jesum. Kofis de hellige Fædre der aff/
 at de uaffvidendis tog til Hus oc Herberg
 de hellige Engle/ menendis sig at Herberge
 re fremmede oc fattige Mennsker : Huor
 meget mere hafuer Martha der aff at glæ
 de sig/ at hun hafuer indtaget udi sit Hus
 Jesum/ som er alle Englernis Hætte?
 Dend Enckfaldighed kand dig oc dit Hus
 vederfari/ dersom du laaner de Fattige
 Hus oc Herberg hos dig. Thi saaledis
 hafuer dend Hætte Jesus sagt/ oc vil sige
 til dig paa dommens Dag : Huad
 som i hafue gjort en aff disse mine
 mindste Brødre/ det hafue i gjort
 mig.

Hebr. 13.

v. 2.

Heb. 1 v 6.

Matth. 25.

v. 40.

Jeg vil oc saa forbigaa/ at Martha haf
 uer Jesum saa tier/ at hun aldrig veed/
 huad udvortis ære oc behagelig Tieniste
 hun hammen udi hendis Hus vil bevilse.
 Daar at onste/ at saadan redebønhed til
 A iij • Chri

Christi Jesu tieniste fantis hos os. Bet
 behøffuer icke Christus / siddende udi sin
 ære oc herlighed hos Faderens dend almec-
 tiges høyre Haand saadan tieniste: Men
 hans Viller / at dend tieneste som Martha
 her beviser H Erren self / dend skulle wi be-
 vise imod hans fattige / trengde oc nød tørff-
 tige Børn her paa Jorden: huilket hand
 skatter saa høyt / ligesom wi hannem self
 udi egen Person det bevijsde. Thi saa
 ledis taler dend H Erre Jesus / om huus
 fierligheds Gierninger de Fattige oc For-
 latte / udi hans Nassu aff got oc troende
 Hierte betees: Jeg hungrede / oc i
 gaffue mig Mad: Jeg tørstede / oc
 i gaffue mig Dricke: Jeg vaar
 Fremmet / oc i laante mig Hus:
 Jeg vaar Nøgen / oc i Kledde mig:
 Jeg vaar Siug / oc i besøgte mig:
 Jeg vaar udi Fehgsel / oc i komme
 til mig.

Math. 25.

v. 35.

v. 36.

Jeg

Jeg vil heller intet røre der om / at
 Maria hafuer faa got et Hiertelag tildend
 gode H Erre Jesum / at hun lader icke der
 ved bliffue / at hun self paa høneste er om-
 hyggelig / at Tiene udi alle muelige maa-
 der dend H Erre Jesu: Men hun endoc-
 faa der paa sffuertigen arbejder / at hendis
 Søster Maria skal med hendelade sig sin-
 de flittig oc snyrig til dend H Erre Jesu
 Tiensie. Hun siger tildend H Erre Jesum:
 H Erre / Skøtter du intet der om / at
 min Søster lader mig Tiene alle-
 ne? Sigg hende dog / at hun tager
 paa med. Saaburde det vel os alle der
 paa at henvende voris slijd / at wi icke alle-
 ne self / men endoc alle andre / kunde bevise
 Gud oc dend H Erre Jesu Lydighed oc
 Tiensie. Deter jo dend berømmelse / som
 Gud giffuer dend troendis Fader Abra-
 ham, sigendis: Jeg veed at hand

Luc 10. v. 40

Gen. 18. v. 19

oc.

oc sit Hus effter sig / at de skulle be-
 vare H Errens Beye / oc giøre det
 som ret oc got er. Her effter forhol-
 der io sig ofsaadend fornemme Guds Tie-
 nere Iolva : Thi der hans døds Tijd oc
 Time tilstunder / forsamler hand alle Isra-
 els Electer i Sichem / oc iblant andet siger
 til dem : Frycter H Erren / oc tiener
 hannem troiligen oc retsindeligen /
 som eders Fædre tiene hannem
 paa hin side Floden / oc i Ægyp-
 ten. Behager det eder ick at tiene
 H Erren : Saa vil jeg dog oc mit
 Hus tiene H Erren. Deter det raad /
 som Christus gaff S. Peder / brugende
 disse Ord : Simon / Simon / jeg
 bad for dig / at din Tro skal icke aff-
 lade : Oc naar du ombender dig
 engang / da styrcke dine Brødre.

Alt

Joſu. 24.

v. 14.

v. 15.

L. 116. 22. v 32

Alt dette/som aff Marthæ oc Christi
 samtale kunde med fruct vtilføstteligen
 udførtis/ vñle wi forbigaa : oc det allene
 paa denne thid acte/ oc med gudelig And
 dact ansee / huorledis dend gode Hærrer
 Iesus hand lærer Martham oc os alle/
 at wi saaledis skulle omgaaes med ald
 verdslig oc ildvortis Hantering / end oc
 dend/ som i sig selff er løfflig oc berømme
 lig/ at wi først oc fremmest/ oc offuer alt/
 henge med Hu oc Herte ved Christum/
 ved hans Ord / oc ved det Nandelige oc
 Evige. Martha anvender sin yderste
 flid/ Christo paa Regemens vegne at be
 viise Tieniste: Hun mener at Maria, hend
 dis Søster/ icke er Christo saa teckelig oc
 tacknemmelig som hun/ effterdi hun la
 der ald anden Tienistis fare/ oc setter sig
 ind i stithed hos Christi Føder oc allene
 giffuer act paa hans Tale: oc derfor si
 ger til Christum : Hærrer / Støtter
 du intet der om / at min Søster
 B lader

LUC. 10. V. 40.

lader mig Tiene allene? Siyg til
 hende / at hun tager paa med.
 Men huad Suar bekommer hun her
 paa aff dend HErre Jesu? Saaledis
 v. 41. siger hand til hende: Martha/Mar-
 tha/du hafuer megen Omsorrig
 v. 42. oc Bmage: Et er fornøden: Ma-
 ria udvalde dend gode part / som
 icke skal tagis fra hendē. Uter
 her / huorledis dend gode HErre JE-
 sus/hand dømmet baade om Martha oc
 Maria Gierning. Eoffligt vaar det/at
 Martha hun tencker der paa / huorledis
 hun kand ret tiene med Mad oc Dricke
 oc anden magelighed dend HErre JE-
 su / som hun haffde annammet til Hus
 oc Herberg. Men der hun fatter de tan-
 cker / at dend Tieniste vaar langt høyre /
 end dend som Maria beviiste HErren /
 det at hun sette sig hos hans Foder / oc
 allene der paa tog vare / at hun kunde
 høre

høre oc udi Hiertet beuare huad Iesus
hand talede : Da maa hun høre aff
Christo: Martha / Martha / du
haffuer megen Omsforrig oc B-
mage : Et er fornøden.

Det vil vor Herre Iesus lære os/
at alt det Gode wi med udvortis kiertig-
heds Gierninger gjør hannem oc hans
fattige oc betrenge Lemmer/ det beha-
ger hannem icke/ med mindre Herte oc
Hu/ Sind oc Sands udi ald Giernin-
gen er henvendt til Iesum oc til hans
Tale. Giffuer du Almisse: Anammer
du dend Fattige oc Fremmede udi dit
Hus : Klæder du dend Nøgne : Be-
søger du dend Fangne : Redder du dend
Fortrengde : alt dette er saadant som
Herren teckis : Dog med saadan vil-
kaar/ dersom du altid siger udi alle dine
Gierninger : Alt dette gjør jeg/ fordi
Iesus hafuer befalet mig dette at gjøre:
dette gjør jeg icke/ men Iesus udretter

Bif

dette

dette ved mig : At dette befalder Gud/
 icke for mannskyld / men for dend Herrens
 Jesu Befalnings / forbøns / oc foruen-
 siens skyld. Det er det Jesu giffuer til-
 fiende / der hand siger til Martham :

LUC. 10. V. 42:

Enting er fornøden : Maria ud-
 valde dend gode part / som icke
 skal tages fra hende. Maria be-
 tynrer sig om ingen anden ting / end at
 hun maa være hos Jesum / maa sidde
 udi stilhed oc rolighed hos Jesu Føder /
 maa høre Jesum Tale. Naar hun
 haffuer Jesum / saa støtter hun om intet
 andet. Dette er dend ene fornø-
 den Ting / som alle sande oc saltige
 Guds Børn haffuer altid lagt sig effter /
 betenkende / at alt andet som er her udi
 Verden / er forgængeligt : Men Jesu /
 udi stadig Tro fattet oc fasset / kand icke
 tagis fra os Evindelligen.

Seer mig til Abraham : hand viste /
 hvad dend ene fornøden Ting

mon:

monne være / som icke kunde tagis fra
 hannem. Hand vender Sind oc sands/
 Hu oc Hierte / fra Verden oc fra alt det
 Verden monne være : hand setter sit
 hertis oc troes Dyne paa dend leffuen-
 de Gud oc dend Herre Jesum : dijd
 hen er ald hans Hiertis inderlig begie-
 ring vendt. Thi saa staar der skreff-
 uet om hannem : **F**ormedest Tro-
 en vaar Abraham fremmed idet
 forpette Land / ligesom idet frem-
 med / oc hand bode udi Paulun-
 med Isaac oc Jacob / som vaare
 Medarffunge udi samme For-
 jettelse. Thi hand varede paa en
 stad / som haffuer en fast Grund-
 bold / huss Bygnings Mestere
 oc Skabere er **G**ud. Aeter her /
 huorledis dend hellige Fader Abraham
 holder sig / som et lydigt Guds Barn /
 B liij. efter

Hebr. ii. v. 9.

v. 10.

effter Jesu befalning / der hand siger :
En ting er fornøden. Thi endog
 Abraham, aff Guds Betsignelse / vaar
 riig paa Dneg / paa Guld oc Sølf / paa
 Tiemere : icke dismindre er Hiertet saa
 ledis hos Gud udi Himmelen / at hand
 glemmer alt det hand haaffde paa Jor-
 den / som det der engang skulde forgaa /
 octencker stedse paa dend evige oc usor-
 gengelig ærens Bollig / som hannem aff
 Gud aff ald Ewigbed i Himmelen vaar
 beredt.

Huad ville vi sige om dend gode
 Kong David? Hand giffuer saa mange
 steder tilkiende udi hans Psalmer / at
 hand haafde retteltigen / ved Guds Lands
 undervisning / lærdt / huad dend ene
 fornøden Ting vaar / som icke
 skulde tages fra hannem : Huor
 om Christus udi Evangelio talede. Si-
 ger hand icke saa udi Psalmen dend siuff
 oc

oc tivende? En ting beder jeg aff
 HErren / det haffde jeg saa gier-
 ne / at jeg maatte blifue udi HEr-
 rens Hus ald min liffs Tijd / at
 skue dend skone Herrens Guds
 Tieniste / oc at besøge hans Tem-
 pel. Det er Davids lengsel oc høieste
 attraa / at hand maa omgaaes med
 HErren oc beskue HErrens Ansigt.
 Ligesom Hiorten / siger David /
 skriger effter ferste Vand / saa skri-
 ger min Stiel effter dig min
 Gud. Min Stiel tørster effter
 Gud / efter dend leffuende Gud:
 Naar skal jeg komme der hen / at
 skue Guds Ansigt. Saa inderli-
 gen er David indtagen aff Kierlighed
 til Gud / at naar David haffuer ickun
 Gud / saa acter hand om ingen ting. Det
 er

Psal. 27. v. 4.

Psal. 42. v. 1.

v. 2.

Psal. 73 v. 25.

er hans egen bekiendelse / saaledis an-
 skreffuen udi Psalmen: **H**erre / naar
 jeg haaffuer ick und dig / saa skøtter
 jeg huercken om Himmel eller
 Jord. Det samme andrager hand
 udi Psalmen / aff huilcken voris hellige
 Text / er tagen : **E**hi der siger hand saa-
 ledis : **H**erre Zebaoth / huor ly-
 stige ere dine Bolige ? **M**in Stiel
 lengis oc begierer inderligen at
 komme til **H**errens Forgaard :
Mit Liff oc min Stiel glæder sig i
 dend leffuende Gud.

Psal. 84. v. 1.

v. 2.

Vender wi voris **D**yne til dend for-
 nemme **H**errens Apostel **S.** Possuel /
 da haaffue wi udi hannemet klart **S**pe-
 gel oc **E**xempel / at hand holder det saa at
 være / som **C**hristus hand her siger :
Nemlig / en ting at være fornøden.
Ehi hand acter intet udi **V**erden / i huad-
 som

somheldst det kunde være / ihvad Nassu
 det kunde hafue / imod Gud oc vor Her-
 re Jesum. Saaledis taler hand selff
 her om til sine Phillippenser : Jeg ac-
 ter alting for skarn / imod dend
 offuerflødige Christi Jesu min
 Herris bekiendelse : For hues
 skyld jeg regnede alting for skade /
 oc actededet for skarn / paa det jeg
 kand vinde Christum.

Philip. 3. v. 8.

Effter forbemelte Christi Befal-
 ning / oc de hellige Guds Børnderis Ex-
 empel / haffuer denne Salige Fru / Fru
 Virgittē Kud / Christen Skiels
 til Ballo / sig altid forholdet. Thi
 endog Gud hafde hendis Velbyrdighed
 Velsignet med meget Got / Nemblig /
 med en heel Ondig oc god Hofbonde ;
 med fornemme Forældre ; med trosaste
 Sødskend / Slect oc Venner ; med Den-
 lige

lige oc udi H^Errer vel optuctede Børn/
 med stor Guds oc Formue/ oc andet me-
 re/ som hendis Hierte her udi Verden
 kunde forlyste sig med : Dette dog alt-
 sammen wanseet/ haffuer denne Salige
 Frue altid tenckt paa Christi Forma-
 ning til Marcham, oc udi Stierningen
 giffuet tilkiende/ at en ting vaar for-
 nøden. Thi hendis Hierte vaar altid
 henvendt til I^Esus : haffnem tenckte
 hun ideligen paa : hannem elste hun
 offuer alle ting/ betenckendis udi H^Er-
 rers fryet/ at hand vaar det rette Gode/
 som aldrig kunde tagis fra hende. Hvil-
 cket oc vaar aarsagen / huorsfor hun
 holt saa gandske meget aff dend opleste
 Fierde oc Firefindstiffuende
 Kong Davids Psalme : læste dend
 dagligen : haffde i dend sin høye glæde
 oc trost : oc begierede at dend ofuer hen-
 dis Salige Lijg maatte bliffue forhand-
 let. Thi her vidner dend gode Kong
 David/

David / at ingen ting vaar han-
 nem saa tier / som Gud oc Guds
 hellige Ord oc Tieniste: Gud at
 være sin Soel oc Skiold: sig hel-
 ler at ville være dend ringiste udi
 Guds Hus / end at være udi stor
 act oc anseelse udi de ugudeliges
 Boliger: Sig at vente aff Gud
 Raade oc ære: Sig / ved Guds
 naadige hjælp / intet at skulle man-
 gle oc feile: Ald sin Salighed der
 paa at bero / at hand forlod sig
 paa Herren. Hulleke Davids
 Ord wi ville udi Herrens Fryct gudeli-
 gen offuervene / naar wi haffue / efter
 Christelig Brug udi voris hellige Me-
 nigheder / noget hørt oc handlet om
 denne Erlige / Velbyrdige oc meget
 Gode oc Gudfryctige Frues / nu Saltg
 Lij , hos

psal. 84. v. 12.

v. 10.

v. 11.

v. 12.

v. 13.

hos Gud/ Fru Birgitte Rud/ Christi-
 sten Skiels til Wallø/ hendis A-
 delig Herkomsst / hendis Liffs oc
 Leffnets Christelige Fremdragel-
 se / oc salige Affsteed aff denne
 Verden. Gud være hos os med sin
 Naad oc Naade/ ved Jesum Christum
 vor Herre/ Amen.

Den Første Part
 oc Punct:

Som er/
 Om Erlig oc Velbyrdige Fru/
 Fru

Birgitte Rud /
 Christen Skiels til Wallø / hen-
 dis Adelige Byrd oc Stamme / Gude-
 lig/ Christelig/ tuetig oc oprictig Liff oc Leff-
 net/ oc saligste Affsteed fra denne
 Verden.

Efter

Efter den gammel oc losvlig
 Skick oc Brug her udi Dan-
 marc / dennem til trost oc Ex-
 mplariske Ester siun som igien
 leffuer / saa oc de Saltge Døde til en
 Hæderlig Amindelse / oc en Christelig
 Efftersagen / som Gud fryctelig / Tuctig oc
 Oprictig hafue fremdraget oc fuldkom-
 mit deris Liff oc Leffnet / da ville wi nu oc
 høre om denne Erlige / Belbyrdige oc nu
 Saltge Frues / Fru Birgitte Ruds til
 Ballo / hendis Adeltige Byrd oc Stam-
 me / Christelige / Dnderige oc berømme-
 lige Liff oc Leffnets Fremdragelse / oc u-
 formodelige / dog megit salige / Affgang
 fradenne soigefulde oc bedragelige Ver-
 dens Nødsommelighed / til Guds ævige
 Rigts Glæde oc Herlighed : hullket u-
 den alt Hæflet / i Guds Sandhed / saa
 ledis er / som efftersølger.

Daer Erlig oc Belbyrdig nu Salig
 Fru Birgitte Rud / Christen
 L iij , Eliens

Stiels til Ballø/ Fød paa sin Fæ-
derne Gaard Fugelsang i Laaland/ Aar
effter Christi Fødsel 1612/ den 31 Augusti.

Hendis Fader vaar Erlig oc Velb.

Mand/ Corfitz Rud til Fugelsang/
Kong: Mant: Befalningsmand paa
Hindsgaaffuel.

Hendis Moder vaar Erlig oc Velb.

Frue / Fru Birgitte Rosenspar
til Skarholdt.

Hendis Farfader vaar Erlig oc
Velbyrdig Mand/ Ericf Rud til Fu-
gelsang.

Hendis Farmoder vaar Erlig oc
Velb. Frue / Fru Anna Harden-
berg til Sandspjdt.

Hendis Morfader vaar Erlig oc
Velb. Mand / Oluff Rosenspar til
Skarholt/ Danmarks Riges Raad/
oc Kong: Mant: Befalningsmand
paa Draxholm.

Hen-

Hendis Mormoder vaar Ertig oc
 Velb. Fru/ Fru Elizabeth Gylden-
 stjern til Wallø.

Viedre denne Salige Frues Adels-
 ge Stamme paa dette Sted at opreg-
 ne / eractis usornoden / effterdi det er en
 huer saa vel Edelsom B. Edel suldvit-
 terligt / at hun er Fod oc Vaaren aff god /
 ubrgammel / gteff oc megit fornemme
 Adelsstamme her udi Danmark haade
 paa Fæderne oc Møderne.

Der nu Gud hafde Velsignet hen-
 dis flere Salige Forældre med hende /
 offredede hende Gud igjen / oc lod hende
 strax Igtensjødde formiddelt Vandbadet
 i Ordet / oc saa indplante i Christo ved
 den hellige Daab.

Hues hendis Bngdoms Alder oc
 Optuttelse er anlangendis / da haffuer
 hendis gode Salige Forældre holt hen-
 de med hendis Salige Søster Helvig
 Rud / hiemme hos dennem self / oc fra
 hen

hendis første Barndom op/ holt hende dagligen til Guds Fryct/ ladet hende lære sin Børnelærdom/ med mange Davids Psalmer oc skionne Sententzer/ oc vaar hun hendis Salige Forældre et megit Endigt oc Dydigt Barn / oc aff første Ungdom aff Gud begaffuet med alle Dyder/ oc tiltog dagligen jo meere oc meere i hndist oc held hos alle Mennesker/ saa det strax lod sig see/ at hun skulde bliffue baade Gud oc Menneskene behagelig.

Der hun nu vaar 15 Aar gammel siet Erlig oc Velbyrdig Mand Christen Skiel til Fusinge/ hendis kiere nu effterlatte hønbedrøffuede. Hofsbond (effter hans kiere Forældris Raad) i finde at lade tiltale hendis kiere Salige Forældre om hende/ udi huilcken hans begiering de oc samtyckte/ oc bleff hun hennem tillsagt paa Wallø / Anno 1627/ den 27. Octobr. De lod hendis Salige Moder giøre hendis och hendis Salige Søsters

sters/ Frue Helwig Gregers Krabbis
 Brøllup i Odensee den 12. Sept. Anno
 1630.

I dette deris Liffsalig oc yndelig
 Ecceffab hassuer hun Liffuet med sin kles-
 re Høfbonde nesten 13. Aar/megit Chri-
 steligen/ Kierligen oc Vel/ som deris be-
 droffuelig oc megit forgesuld Skilsmis-
 nu udviser/ saa hand icke nock som oc til
 fulde kand udsige eller berømme hendis
 Guds Fryet/ Fromhed/ Tact/ Sandru-
 hed/ Trofasthed/ Kierlighed/ Endighed
 oc Tienstactighed imod hannem/ ja hun
 vaar hannem en Hustrue effter hans
 Hiertens onst oc begiering/ saa deris
 Ecceffab oc daglig Dmgengelse vaar
 idelig Leeg oc Skiemt/ udi et Jordiske
 Paradis/ saa aldrig vaar Sorgen oc
 Nøden saa stor/ at de jo (nest Gud) kun-
 de troste sig ved hin anden/ huilket han-
 nem nu dis større Sorg forarsager/ ta-
 lker dog Gud/ oc glæder sig der ved i sin
 store bedroffuelse/ at hand hassuer været
 D • saa

saa Enckfallig at nyde hendis megit gode
 oc kierlige Dngtengelse / oc boehos saa-
 dan en fornuftig oc onstelig Duinte.
 Imod alle Nenniske Høne oc Latve /
 Fattige oc Rige / haffuer hun sticket sig
 megit Fijnligen / Eucteligen / Dmngeli-
 gen oc Vel / oc aldrig ringeste maader
 fortænit nogit Nenniske: kunde icke lide
 nogen at fortale sin Næste / mens ved
 stor fornuft oc beskedenhed gaac huer
 Mand under Dyne / meent det troligen
 med alle / oc høneligen Elfte dennem som
 vare oprietige. Imod deris daglige
 Hustruere oc Bønder vaar hun me-
 git mild oc from / oc aldrig spondte out
 for nogen / mens forde alting ud til det
 beste / huor offyer hun haffde et megit
 got Lidende / oc saa megit Dismeere af al-
 le nu beklages / effter som hun oc vilde al-
 drig nogen ilde. De som hendis gode
 Salige Moder aff Bugdommen haff-
 de vent hende til Guds Fryet oc giffuit
 hende god Exempel / saa bleff hun ved
 hen-

Hendis Liffstijd / at følge hendis Fod-
 spoer / saa vel som til Døden / oc baade
 Morgen / Middag oc Aften paa hin-
 dis Knæ gjorde sine allvoortlige Bønner
 til GvD / foruden hindis Morgen oc
 Aften Bønner / med deris Tiende oc
 Folck / oc hendis anden Gudelig øffuelser
 med Læfning oc aandelige Psalmer / hun
 idelig øffuede sig udi / huor med hun sig
 dagligen forlystede / oc lige som Belbe-
 melte hendis Salige Moder hæffde lært
 hende / saa underviste hun oc med aller-
 største flid sine egne oc hendis Salige
 Søsters Børn / (hullede hun vaar som
 en Moder) i all Guds Frygt oc Skikke-
 lighed effter en huers Alders maade.

Imod de Arme oc Bedtørstige vaar
 hun megit rund / hæffde et nycksome
 Herte / oc lod ingen gaa trøstløs fra sig /
 mens baade klædde de Noagne / oc under-
 holdte de Hielpeløse : hulleket baade hen-
 dis runde Almisser / oc Fundatzer ved de-
 ris Gaarde kand bæere Vidniſshyrd om.

D ij • Deris

Deris Ecclesiastick affhæuer Gud Bel.
 signet med 10. Lesuendis Børn/3. Døt-
 ner oc 7. Døtter/ foruden dette Ellefte
 (som hun efter Guds Faderlige Villie
 satte Effuet til for) aff huilcke 3. endnu
 leffuer/ (saa tenge som Gud vil) som ere
 Otte Skiel/ Birgitte Skiel/ oc Berte
 Skiel/ Gud dennem med sin gode Aand
 regiere/ oc lade dennem opvære i Alder/
 Visdom/ oc Raade baade hos Gud oc
 Menntene/ deris hærbedreffuede/ Sa-
 der oc andre deris Venner til. Kraft oc
 Glæde/ de andre ere alle i Herren Hen-
 soffuede/ som ere Salige Albret Skiel/
 Corfitz Skiel/ Berte Skiel/ Birgitte
 Skiel/ Karen Skiel/ Helwig Skiel oc
 Elisabeth Skiel/ saa de ere nu otte som
 med deris gode Sal. Moder ere i Guds
 Rige i ævrig Glæde oc Rolighed.

Der den Raadige G. V. D. Dame
 Salige frue med dette hendis Ellefte
 Barnhaffde velsignet/ bleff strax hendis
 tiere Høfbond Siug/ oc laa ilangsom-
 melig

I melig tiid / siden oc hendis flere Salige
 Moder / huttet hendes stor sorg oc be-
 skyndelse tilsonede / huor offuer him for-
 uden anden stor Hertens Angst / Broe
 oc Mattevett / som hun offuer sin effne
 dagligen haaffde / bleff megit forsuecket /
 I hotsig dog sterck det meste muetige var /
 I trostode sig i Gud / or roede sig ved sine
 gode Venner. Den 9. Maij sidst for-
 ledet gjorde hun sit Skrifftebaad / be-
 kiente sine Synder / for den Hæderlig oc
 Høylærde Mand / Mester Anders Han-
 sen / oc her i Kircken anammede Christi
 sande Ergone oc Blod / til sin Troes be-
 styrkelse oc Synderis forladelse.

Der hændes. Maij haaffde gelei-
 det hendis gode Salige Moder til sit
 Moderfættis sted / (med hues Begræff-
 uelse hun megit haafede / paa det hun som
 et dybt Barn i Døden saa vel som i
 Ieffuendis Duffe / ville tiene hende) bleff
 hun baade aff den sorg oc tro / saa oc aff
 det baand oc byrde hun bar paa / megit

D iij

• betyn

betyngtet/ holt sig dog det sterckeste mueligt
 vaar / indtil Eoffuerdagen for Pin-
 kedag som vaar den 24. Maij / om Mor-
 genen der Klocken vaar 3. da taledede hun
 til hendis nu megit bedrøffuede Høf-
 bonde som laa i Kammerit hos hende /
 oc effter at hun haffde onsket hannem en
 god Morgen / bad hun hannem at hand-
 ville strax staa op / oc der hand kom til
 hende / drog hun hannem ned til Sen-
 gen til sig oc Kyste hannem / sigendis /
 jeg mercker vel / at det vil nu blifue alvor /
 Gud forbarne sig offuer mig / oc hielp
 mig / vil i lade tale til min Moder oc
 Sødfende / huilcke strax komme til hen-
 de / bleff saa sticket bud til hendis Søster
 Frue Anne Stiel Manderup Dues / oc
 Frue Anne Lynck Peder Gersdorffis /
 som vaar uden huset oc ufortoffuit den-
 nem indstillede / oc som hun befant sig
 at være Suag / begierte hun aff hendis
 tiere Moder Frue Berte Frijs / oc hen-
 dis tiere Søster Frue Eisebeth Rud / at
 der

der maatte sticketis bud til Præsten i vor
Frue Kircke/ hvor den Dag vaar Præ-
dicken/ at hand paa Prædickestoelen ville
ihusommehende i sine Bonner/ huilket
oc saa stæde alle Kirckerne om Eoffuer-
dag Efftermid dag/ oc efter hendis egen
begiering/ Otte dage til fornemeden hun
end nu gief sterck/ besulde hun det oc sielff
med alle Præsterne/ saa hun sagde: Jeg
setter iks min lyd til noget Menniste/
uden til Gud i Himmelen/ aff hannem
allene venter jeg hjælp: Oc eftersom den
Salige Frues Sind gaff hende at hun
icke skulde komme der fra / huilket hun
sagde om dagen for end Gud kallede hen-
de/ til sin bedræffuede Høsbond/ oc otte
Dage tilferne til hendis Søstre Frue
Lisabeth Rud/ oc Komfrue Dorete
Daa/ oc da saa vel som mange andre
gange/ talede om sin Høsbond/ at hun
aldrig nocksom kunde beromme oc rose
hannem/ for hans kierlige Dingtengelse
oc Christelig Ectestab hand haaffde leff-
uit

uit med hendes/oc bad dem iem være han-
 nem oc hendis Børn gode. **H**un besol
 Gud inderlig sin sag/ satte alting i hans
 Faderlige Villie/ oc med idelig Bøn oc
 raab / forventede Guds Tjme med stør-
 ste Taalmodighed. **O**c laa saa stille
 hen den gandske Dag / tog self hendis
 Bønebog oc læste i den / oc lod de andre
 læse for sig / raabte fast idelig oc altid
 paa **GD** om hjælp oc undfriung / oc
 iblant andet vaar disse Ord hende mest
 i Munden / **O** **IE**su lille / dig aldrig fra
 mig / stille / **O** du Guds Lam som bar
 Verdens Synder / forbar med dig offuer
 mig / **O** **IE**su lille / kom mig til hjælp oc
 trost / oc disse Ord haaffde hun idelig oc
 utallige mange gange paa Tungen oc i
 Hertet / oc huert gang Kloften slog en-
 ten fuld slag eller quarter / bad hun Gud
 om en salig Tjme **Ch**risteligen at løfue
 oc **S**aligen at affstedis fra denne Ver-
 den / begjerte self trende gange at de alle
 som tilfede være / vilde giøre Kneefald til
 Gud /

Gud /

Gud/ oc bede for hende/ at hand sig off/
Huer hende vilde forbarne/ bad oc saa selff
med Taarene paa Kindbeenene/ oc stor-
ste andact/ at Gud vilde giøre altingest
til sit Naaffns ære oc hendis Salighed/
Stalede saa med hendis kiere. Søster
Jomfrue Dorete Daa/ om deu megen
venlig oc usorfalftet Kierlighed imellem
hendis kiere Høfbonde oc hende/ oc de-
ris Christen Dmgjengelse/ bad hende at
hun vilde være hannem huld/ oc hun vil-
de være hendis Børn som hun haaffuer
værit Gregers Krabbis Børn/ begierte
nogle gange same Dag at hendis Høf-
bonde vilde komme til hende/ oc der hand
kom/ begierte hun at hand vilde sette sig
paa Sengen hos hende/ saa tackede hun
hannem for huer en Dag de haaffde leff-
uit sammen/ Kyfte mange gange hans
Hender/ oc klappede hannem under Kin-
den/ befoel hannem deris Børn/ oc huor-
ledis hun vilde haflue forholdet med den-
nem / oc sagde : Jeg tuiler intet paa
E • mine

mine Venner. / oc begier iche at de skulle
 være mine Børn bedre / end jeg haffuer
 været deris / oc huer gang hand gick fra
 hinde fluttede hun altid : Gud befaler
 jeg eder. Huer gang hun saa nogle aff
 hendis egne eller hendis Salige Sa-
 siers Børn / hystede hun Guds Bessig-
 nelse oc Bestiermelse affuer dennem.

Der hendis Høstbonde atter om
 Efftermiddagen efter hendis begiering
 kom til Sengen til hende / sagde hun /
 Hiertelille / seer i huor eders Kone vil
 der / mens jeg glæder mig ved at det er
 for saa god en Mand / oc der hand tro-
 fiede hende / oc bad hende sette sit Haab
 til Gud / som allene kunde oc vilde hjælpe /
 suarede hun / Gud forbarne sig affuer
 mig / oc som huk altid hafde en Hiertes
 Kierlighed til hannem / skiemtede hun
 med hannem / paa det hun kunde giffue
 hannem nogen trøst oc lettelse for den
 Hiertesorg som hand for hendis Suag-
 heds skyld vaar beklemt med. Lidet der
 efter

Efter der hun atter lod hente hannem/
 sagde hun / Hiertellille vil i tacke disse got
 folk / de ere allesammen saa megit gode
 imod mig / oc haffuer saa stor bekymring
 for mig / saa stod hand med stor bedroff
 uelse hos hende oc trostede hende : Zmid
 lertid haffde hun stedse hans Haand
 fattet / Kyste oc Klappede den / oc der
 hand gick bort / befoel hun hannem atter
 Gud / saa det vaar baade Gredeligt oc
 Gledeligt at see denne deris Skilsmisse.
 Sammedag om Aftenen bleff hun me-
 gtit haardere med Pine angreben / oc i
 hendis storste Nod raabte hun paa hen-
 dis Gud oc H Erre / om hielp / oc iblant
 andet sagde : Gud naade mig at jeg saa
 hent skulle fortørnemis Gud / bad atter
 at devilde giøre Bøn til Gud for hende /
 at hand sig offuer hende vilde forbarme /
 oc sagde der hos / huad min Gud vil skee
 mig altid / oc der hendis Venner saa / at
 det vaar saa megit hart med hende / hen-
 te hendis flere Syster Frue Helle Rosen-
 E ij . frands

frands Niels Trollis/en anden forfaren
 Jordemoder til hende / oc der hun det
 hørde/sagde hun/ henter icke Jordemo-
 deren men Præsten/ oc der Jordemode-
 ren kom/trøstede hun/saa vel som den an-
 den/ saare vel/ icke dismindre vaar den-
 ne Salige Quinde hart forspent/ oc der
 hendis meget bedrøffuede Høsbonde
 om Natten kom ind til hende / oc saa at
 hun saa megit vaar offuervunden/ for-
 manede hand hende at hun skulle holde
 hart ved hendis Herre oc Gud/ oc vide
 at hun nu hafde hendis Guds Fryctbe-
 hoff som hun all hendis Liffs tid hafde
 beslittet sig paa/ suarede hun/ Gud for-
 lader mig icke/det veed jeg oc er vis paa/
 raabte saa tuende gange paa/ at Præ-
 sten maatte komme til hende/ oc der hen-
 dis høynbedrøffuede Høsbonde/vilde gaa
 hen oc besulle at Præsten skulde komme/
 raabte hun effter hannem/ Gud befaler
 jeg eder/ huilcket vaar det sidste hun tal-
 te til hannem/ saa lod hand strax hente

Hæder

Hæderlig oc Høylærd Mand / M. An-
 ders Hansen / oc stickete bud til alle Kir-
 ckerne / at der til Fru prædicke maatte
 gioris Bøn til Gud for hinde / saa kom
 Mester Anders strax ufortøffuet / mens
 hun arbejdede i hendis loulige Kald / saa
 hand ick sa snart kunde komme til hen-
 de / huor offuer hand for Høymessen
 skyld (som flux tilsiundede) maatte gaa
 hjem / oc bliff der saa sticket bud efter den
 Hæderlig oc Høylærd nu Sal. Mand
 Doctor Niels Fos som strax kom / oc for-
 streff hende alle haande som hun kunde
 styrckis aff. Der hendis kiere Enstier
 frue Aune Peder Bersdorffis saa at
 hun begynte at bliffue saa megit Suag /
 spurte hun hende / om hun ick vilde tale
 med hendis Hofbonde / da suarede hun /
 jeg hæffuer allerede talet med hannem /
 jeg tuiler slet intet paa hannem / jeg vil
 nu befale hannem Gud / laa saa stille hen
 i allerstørste Taalmodighed / indtil Klo-
 cken vaar 7. om Morgenen / da begynte
 E ij . hun

hun at forvendis til Dødn : da sagde
 hendis fiere Søster Fruen Anne Lycke til
 hende/du est jo vis paa/at huercken Død
 eller Liff eller nogen ting skal stille dig ved
 Guds Kierlighed som er i Christo **JE**
 su vor **H**Erre : Huor til hun suarede/
 der er jeg vis paa/oc der hun blef atspurt/
 om hun ickē ville tale med hendis gode
 Hoffbonde/ suarede hun ja/der hand da
 kom ind ad Dørren / løffte hem strax sin
 Haand op kyffe paa den at giffue han
 nem / mens aff amertlighed salt den ned
 igien/saa hun ickē kunde meere saa den i
 veiret/oc der hand saae at hun stride med
 Døden/ sagde hand til hende / **JE**su
 Blod renser dig aff alle dine Synder /
 da saae hun med stor Andact op i Him
 melen/ oc der hand for Hiertens Angist
 ickē kunde lenger bliffue der inde / besøel
 hand hende Gud trolligen i vold / oc gief
 meget bedrøfuet oc sorgesfuld ud fra hen
 de/ ind i sit Kammer/oc antvordede hen
 dis Vandi i Guds Haand/ oc lod sticke
 bud

bud efter Høderlig oc Høylærd Mand
 Messer Johan Damianum Slosspresfi
 paa Kiøbenhafns Slott/ som kom fraa/
 efter Gud haaffde kaldet hende. Der
 bleff Løst mange Gudelige Sentenker
 for hende/ huilcke hun alle fattede/ & tyste-
 de de omstaaendis paa. Henderne/ naar
 de trostede hende/ oc saa til Himmelen/ oc
 der hun vaar i Dødsens Angst/ kom
 Salig Doctor Niels Fos ind til hende/
 oc holt hende mange hertige Sprog for/
 oc iblant andre denne. : Herre Jesu i
 din Haand befaler jeg min Aand/ du for-
 løste mig du trostaste Gud/ da slog hun
 hendis Dnye oppaa hammen/ oc dermed
 ved nogen faa suet/ foss hun facteligen oc
 sodetigen hen i Herren/ tillige med sit
 ufødde Foster/ der Kloeken vaar halff-
 gaaen. Dte om Morgenen Pmkedag/
 font vaar den 25. Maij i hendis Alders
 32. Aar oc 9. Maaneder ringer 6. Dage/
 vudi hendis ktere Moders Frue Berthe
 Griffis Sal. Her. Albret Skiels/ Frue
 Anne

Anne Gyldestiern Her Jørgen Braes/
 hendis Søstres Fruer Anne Skiel Man-
 drup Dues / Fruer Anne Lynke Peder
 Gersdorffis / Fruer Eisebet Rud Niels
 Krabbis / Fruer Helle Rosenkrantz Niels
 Frollis / Jomfruer Dorete Daas /
 Jomfruer Anne Rosenkrantz / Salige
 Doctor Niels Fossis / oc andre got Jol-
 ckis nærværelse / vaar oc hendis megit
 hønbedrøffuede Høstbonde / hendis Kiere
 Suogre Niels Frolle oc Mandrup
 Due / i nærværelsen udi en anden Stue /
 som oc tillige med de andre besole hende
 Gud i vold. Oc effterdi hun hæffuer
 leffuet som en oprættig oc dydig Duktig /
 oc døde som et Guds Barn / saa er hin
 nu forsickret paa Retferdigheds Krone /
 oc er nu efter hendis ønske i Guds Hus /
 oc quit fra de Vgudeliges Bollig.

Vi ville hæffue hende dend Allme-
 tigste / Naadige oc Barmhertige Gud
 offerantvordet oc troligen besallit / til
 en ærefuld oc glædelig Opstandelse paa

Dom

Dommens Dag : Se bede dend samme Naadige Guds / hand vilde berede vore Hjerter / til at Luffue Christeligen / saa vi or kunde dø Saligen / oc siden opstaa Glædeligen til dend ubegribelig Hertilghed / Gud haffuer sine Bodalde bered i ævighed / Amen.

Dend Anden Punct oc Part :

Nemligen /

Hvor paa mand fuldkommelig gen kand kiende / at et Menniske / som et ret / sandt oc saligt Guds Barn / elsker Gud offuer altingist / oc holder hannen for sit høyeste oc eniste Gode / som ick kand tages fra hannem.

Svid / dend Mand efter Guds eget Herte / hand andrager udi opleste hellige Text / **F**er for

fornemme Kiendemerccke / huor
 paa dend fand kiendis / som ret
 underligen oc alvorligen Guds
 offuer alting ærer oc elsker. Det
 ene er / idelig Fryghed udi Guds
 Naafaldelse : Det andet er /
 Hierte oc Hu at vende fra Ver-
 den. oc henvende til Guds oc vor
 HERRIS Jesu Christi ewige Ri-
 ge. Dettredie er / at holde Gud
 for sin Soel oc Skiold. Det
 fierde er / at vente udi stadig Tro /
 fra Gud Naade oc ære / oc være
 forsicket / at dend Fromme skal
 intet got fattis. Det femte oc
 sidste er / der udi at sette sin Sa-
 lighed / at mand forlader sig paa
 HERREN. Wi ville om huer syncke
 udi

Psal. 84. v. 9.

v. 10.

v. 11.

v. 12.

v. 13.

udi serdelighed ved Guds Hellig Aands
naadige Bistand korteligen handle.

Det første Kiendemercke / huor
aff dend kiendis / som Gud
offuer alting ærer oc elsker;
er / inderlig oc idelig Bøn
til Herren : oc huordan
dend Bøn skal være beskaf-
fet / som Gud skal behage.

DEnd som vil udi Stjerningen be-
viise / sig at være et Menneske / der
offuer alting ærer oc elsker Gud / hand
skal være idelig udi Herrens Naafns
Paakaldelse. Det giffuer David her
med sit eget Exempel tilskende. Thi huor
snrig oc ferdig / huor issuerlig oc alvorlig
hand haffuer været udi hans Bøn til
Gud / det lader hand der udi see / at hand
icke fand finde paa saa mange fornem-
me Ord / som hand gierne vilde bruge til

S ij

at

Psal. 84. v. 9.

u. 10.

Luc. 18. v. 1.

u. 2.

u. 3.

at tiene oc tacke H Erren med. Det er hannem ick enock / at hand siger: H Erre Gud Zebaoth / hör min Bøn: Hand lader ick bliffue der ved / at hand legger til: Jacobs GUD merek hende: Hand kommer end tredie gang frem / oc siger: GUD vor Skold giff act paa.

Uldrig kand du hassuet bedre oc vissere Tegn / at du ærer oc elsker Gud offuer alting / end at du aff inderste Herte er ideligen oc altid udi Bøn oc Paakaldelse til H ERren. Det er det dend H Erre J Esus hand lærer udi Evangelio / med dend lignelse / at mand skal altid bede oc ick lade aff / sigendis: Der vaar en Dommere udi en Stad / hand fryctede ick Gud / oc stotte om intet Menntike. Oc der vaar en Encke udi

sam.

samme Stad / hun kom til han-
 nem / oc sagde : Redde mig fra
 min Modstandere. Oc hand-
 vilde icke lenge. Men der effter
 tenckte hand ved sig selff : Allige-
 vel at jeg icke frycter Gud / oc sköt-
 ter om intet Menniske : Dog eff-
 terdi deyne Encke gjør mig saa
 megen umage / da vil jeg redde
 hende / at hun icke skal komme
 paa det sidste oc offuerraabe mig.
 Da sagde Herren : Hører huad
 dend uretferdige Dommere sag-
 de : Skulde Gud oc icke redde
 sine Bdovalde / som raabe til han-
 nem baade Dag oc Nat / enddog
 hand hafuer Laalmodighed der
 offuer. Jeg siger eder : Hand
 Skal

u. 4.

u. 5.

u. 6.

u. 7.

u. s.

skal snart reddedem. Dog naar
 Nemiskens Søn skal komme /
 meent du at hand skal finde Tro-
 en paa Jorden. Aeter her / huorle-
 dis dend H Erre Iesus hand her setter
 det rette Kiendemærcke / huor aff hans
 udvalde Børn kunde kiendis : som er /
 at de ickē bliffue trette udi Bønen / men
 bliffue varattige udi H Errens Paakal-
 delse baade Dag oc Nat.

Ville inu vende eders Dyne oc Hier-
 ter til alle de rette Guds Børn / som no-
 gen tiid haffue leffuet her paa Jorden :
 da skulle i udi sandhed befinde / at de haf-
 ue udi Bøn oc H Errens Paakaldelse
 været stedse styrige oc slittige.

Dend gode Patriarch Jacob /
 i huad hand sig foretager / da glemmer
 hand ickē Bønen / enten hand er hiem-
 me / eller hand er paa Mareken. Huor
 slitteligen befaler hand H Erren sine
 Bøne /

Bene/ der hand nu reiser fra sine Foræ-
 dris Hus/ oc drager til Mesopotamiam
 til Bethel/ til sin Moders Broder La-
 ban? hand glemmer ick Bonen paa
 dend vildende Marck. Saaledis giør
 hand sin Ban oc Loffte til HERren.
 Om Gud blifuer hos mig/ oc be-
 stermer mig paa denne Bey /
 som jeg nu reiser / oc giffuer mig
 Brød at æde/ oc Klæder at slide.
 Oc spører mig hiem igjen til min
 Faders Hus med Fred / da skal
 HERren være min GvD. Oc
 denne Steen/ som jeg hafuer her
 opreist til et Tegn / skal worde
 Guds Hus: Oc jeg vil giffue
 Tiende aff alt det HERren haff-
 uer giffuet mig. Hvad giør Jacob,
 der hannem sigts/ at hans Broder Esau
 kommer imod hannem med fire hundre-
 de

Gen. 28 v. 20.

v. 21.

v. 22.

Gen. 32. v. 6.

v. 9.

v. 10.

v. 11.

de Mænd : Hand bruger sine fedvan-
lige Baaben at stride med. Hand be-
giffuer sig / som et sand Guds Barn / til
Bøn oc Herrens Paakaldelse : Taler
saaledis til sin trofaste Gud. Herre/
min Faders / Abrahams Gud /
oc min Faders / Isaacs Gud:
Du som hafuer sagt til mig: drag
igien til dit Land / oc til din Elect/
Jeg vil gjøre vel imod dig : Jeg
er ringe til ald dend Mistundhed
oc Trofasthed / du hafuer gjort
din Tienere : Thi jeg hafde
icke meere end denne Staff / der
jeg gick offuert Jordan / oc nu er
jeg vorden to Hær. Fri mig fra
min Broders Haand / fra Esaus
Haand : Thi jeg frycter mig for
hannem / at hand skal komme oc
fla

sla mig / Moderne oc Børnene
 med. Huor fast holder Jacob ved
 Herren : hand lader sig icke affstrecke/
 fordi Herren tager saa hart paa han-
 nem / at hans Hofftebeen gaar aff lede :
 Hand vil icke slippe Herren / førend
 hand velsigner hannem. Det vaar ret-
 teligen med stadig Bøn oc Paakaldelse
 at bevise sig at være et ret Guds Barn.

v. 25.

v. 26.

Giffu vi actpaa dend gode Kong
 David, da hafuer hand med idelig styrig-
 hed udi Bønen giffuet tilkiende / at hand
 vaar aff de rette Guds Børns tall.
 Hand icke alleniste her udi Psalmen be-
 der / at Herren vil høre hans Bøn : vil
 mercke paa dend : vil gifue actpaa dend :
 Men hand endoesaa paa andre steder
 vidner udi Skriften / at hand loffuet oc
 med sin Bøn tiende Gud siuff gange om
 Dagen : Hand lod det icke bliffue der
 ved / men om Nattetide naar andre de
 sødelligen soffue / tencker hand paa Gud /

Psal. 119. v. 64.

G

oc

Psal. 119. v. 55.

Psal. 77. v. 7.

L. Pet. 2. v. 12.

Math. 24. v. 23

Math. 11. v. 25.

Luc. 10. v. 12.

oc taler med hannem udi sit Hierte.

Huad ville wi sige om vortis enste
 Pressere/dend HERRE IESU Christo/som
 Gud hassuer sat os til et Exempel/ at wi
 med niueligste flid skulle træde udi hans
 Godspor? Monne hand icke hassue fore-
 gaact os med slittighed oc syrrighed udi
 Bonen? Skristen vidner/at naar dend
 HERRE IESUS hassdedend gandske dag
 igienem Prædicket/oc dem helbredet som
 aff Dieffuelen vare offuersamne/ da for-
 søyede hand sig hen om Nattetide paa
 Biergene/allene/der at giøre sin Bøn til
 sin Hellige oc Himmelske Fader. Huor
 inderligen tacker dend HERRE IESUS sin
 Gud/der hans Disciple kommetil han-
 nem/ oc gissue hannem tilkiende/ med
 huad lyckelig fremgang de hassde Præ-
 dicket udi Jødeland det hellige Euan-
 gelium? Jeg siger IESUS/ priffser dig
 Fader oc HERRE offuer Himmel
 oc Jord/ at du hassuer skult dette
 for

for de Wijsse oc Kloge/ oc haffuer
 aabenbaret de Bmyndige det :
 Ja/ Fader/ saa vaar det dig be-
 hageligt. Huor issuertigen oc vittlofs-
 telligen veder dend HERRE Iesus udi
 Evangelio hos Johennem for sine Dis-
 sciple oc alle dennem/ som formedelsi de-
 ris Eardom skulle tro paa hannem?
 Huo veed icke/ huorledis Iesus/ der
 hans deds Tjyd oc Time nu er for haan-
 den/ falder ned paa sit Ansigt paa Jor-
 den/ oc tre gange gjor denne Bon til sin
 Himmelske Fader/ oc siger: Fader/
 er det mueligt/ da gaa denne Kalck
 fra mig: Men icke som jeg vil/
 men som du wilt. Huor troligen be-
 faler dend HERRE Iesus ved Bon oc
 Paakaldelse sin Siel udi sin Himmelske
 Faders Haand/ der dend paa Kaarset
 udgaar aff hans velsignede Legeme?
 Gij Fader/

Joh. 17. v. 1. 2. 3.
 seq.

Matth. 26. v. 39

Luc. 23. v. 46.

Fader / siger Jesus / Jeg befaler
min Aand udi dine Hender.

Huo vil nu nekte / at ideltig Bøn oc
H Errens Naans Paakaldelse / er jo et
ret Kiendemærcke / paa de sande oc salige
Guds Børn. Det er icke nock / at du
nogle saa gange paakalder H Erren / oc
siden opholder : Bildu vore udi de Bø-
valdis tal / da skal du ved Bøn henge oc
holde ved H Erren i Medgæng oc Mod-
gang / i Liff oc Død. Saa gjør Jacob
Patriarch : hand acter intet der om / at
H Erren tager saa hart paa hannem / at
hans Hofftebeen gaar aff lede : hand
vil derfor icke forlade H Erren. Hand

Gen. 32. v. 26.

siger til sin Gv : Jeg slipper dig
icke / førend du Belsigner mig.

Job, dend taalmodige Mand / er ligesaa
findet. Hand giffuer sin stadighed til
Kiende udi Bøn oc Paakaldelse med disse

Job. 13. v. 15.

Ord : H Erre / om du vil end sla
mig

mig ihjel / saa vil jeg dog haabe
 paa dig. Huad glør dend Cananel-
 ske Quinde? Endog Iesus sumis nog-
 le gange haanligen at affoise hende / saa
 vil hundog intet slippe hannem / førend
 hand bønhører hende / oc omsider hører
 disse glædelige Ord: **O** Quinde /
 din Tro er stor: dig skee som du
 vil.

Matt. 15. v. 28.

Denre Saltge Frue / Fru Bir-
 gitte Rud Christen Skiels / at haf-
 ne visseligen været / aff dette de udvalde
 Helliges tal / haffue vidder aff at eracte /
 at hun haffuer icke glemt at gløre sin
 Bøn til Gud / enten Morgen / Middag /
 eller Aften. Det haffde hun lært aff
 de hellige Guds Børns Exempel / som
 det samme altid gjorde. Saa siger Da-
 vid udi Psalmen: **Jeg vil tale oc**
raabe til Herren / Aften / Mor-
gen /

Psal. 55. v. 28.

Dan. 6. v. u.

gen / oc Middag / saa skal hand
 høre min røst. Huad gior Prophe-
 ten Daniel? Skrifsten vidner / at hand
 huer Dag aabuede sine Binduer imod
 Jerusalem / oc trende gange giorde sin
 Bøn til H Erren sin Gud.

Hun lod oesaa denne Salige Frue
 see udi sine Bøner / at hun viste / at dend
 hun giorde sin Bøn til / vaar hendis
 høneste H Erre : huilcken hun aldrig
 kunde giøre saa stor ære / at han id gierne
 vilde giøre hannem store. Huorfor /
 naar hun giorde sin Bøn / da salt hun
 ned paa sine Kne / sin ydmyghed der
 med aff inderste Hierte at gifuet tilkiende.
 Huad siger Manasses / Juda Konge /
 udi sin Bøn til H Erren? Jeg fand
 ick e bøye H Erre for dig / for de
 suare Jernbaand / mine legems
 Kne : derfor bøyer jeg for dig
 mit Hiertis Kne. Saa staar oc
 saa /

*Manass.
 B. 11.*

saa/ at Daniel salt huer Dag tre gange
 paa sine Knæ/ bad oc loffuede Gud/ oc
 gjorde sin bekiendelse for hamnem. Huad
 ville wi tale om andre Menisker / som
 ere syndige oc dødelige. Monne JEsus
 icke selff der hand gjorde sin Bøn udi
 Brtegaarden til sin Himmelske Fader/
 hassue faldet ned paa sit Ansiet oc gjort
 sin Bøn til sin Gud oc Fader? Saa-
 dant beteneste dend Salige Fru Bir-
 gitte Kuds Christen Skiels/ oc der-
 for aldrig gjorde udi sin velmact sin bøn/
 hun is udi første hdmnghed Morgen/
 Middag oc Aften salt ned paa sine Knæ
 for sin Gud/ oc tilbad. Lære her aff de
 store oc stolte / som hassue Sundhed oc
 Helbred / oc icke efterlade at falde paa
 Knæ udi deris Bøner / oc icke heller hol-
 de sig høyere end dend H Erre JEsus /
 huilcken salt ned paa sit hellige Ansiet oc
 tilbad sin Himmelske Fader. Ihukøme
 huer S. Povelis advarsel/ saa liudende:
 J JEsu

Dan. 6. v. 11.

Matth. 26. v. 39

Philip. 2. v. 10.

I Jesu Naffn/ skulle alle deris
Kne somere i Himmelen/ oc paa
Jordē/ oc under Jorden bøye sig:
Oc alle Tunger bekiende Jesum
Christū en Herre/ til Gud Faders

ære. Ingen holde sig for god at falde
paa Kne/ naar hand tilbeder sin Gud:
Ehi huo det icke vil giøre/ hand skal vide/
at dend Dag en gang skal k̄emstinne/
paa huilcken skal suldkomms det som

Apocal. 6. v. 15.

skreffuet staaar: Oc Kongerne paa
Jorden / oc de Offuerste / oc de
Rige / oc Hoffuigmend / oc de
Veldige oc alle Tienere oc Fri-
baarne / stūkte sig udi Hulerne
oc Klipperne oc udi Biergene:

v. 16.

Oc sagde til Biergene oc Klip-
perne: Falder paa os/ oc stūler
os for hans Ansiet / som sidder
paa

paa Stolen oc for Lammens
 Brede: Thi hans vredis store
 Dager kommen: Oc huo kand
 bestaa. Saa skulle wi da/ som de rette
 Guds Børn/ altid lade os finde udi
 Andning Bøn oc Paakaldelse/ oc haffue
 Tideligen udi Hu oc Herte denne Christil
 Formaning udi Evangelio: Saager:
 Thi i vitz icke/ paa huad stund
 Eders Herre skal komme.

Matth 24.

v. 42.

Men effterdi da Bøn oc Paakal
 delse er et ret Kiendemercke til Guds
 Børn: Ere da alle Bøner/ de Bøner/
 huor paa de rette Guds Børn kunde
 kiendis? Det netter Guds Ord udtry
 ckeligen. Herren siger self hos Propheten
 Esaiam: Om i end udbreder
 Eders Hender/ da skal jeg dog
 mine Døne for eder: Oc om i
 end meget bede/ hører jeg doge

Esa. i. v. 15.

H . der

Jal. 4. 7. 3.

der ickē. **I**bede/ siger Guds Aand
ved **S. Jacob**/ oc faa intet/ fordi i
bede ilde. **Huordan** skulle da voris
Bøner være danede oc stickede/ at de kun-
de være saadanne Bøner/ som Gud aff
sine udvalde Børn udkressuer.

David gissuer os trende Tegn/ aff
huilcke wi skulle kiende de rette **Guds**
Børns Bøner.

Det første Tegn/ huorlff en reet sin-
dig oc **HERren** behagelig Bøn/ kand
kiendis / det andrager **David** med disse
Ord: **HERre Gud Zebaoth**/ hør
min Bøn. **Det skal dend betencke**/
som vil giøre sin Bøn til Gud / at dend
lessuende oc sande **Gud** er ickē en Gud/
som tilstopper sine Øren for dend som
ved Bøn til hannem indflyer. **Hand** er
ickē som **Slangen**/ der tilstopper sine
Ørne for **Manerens** røst. **Hand** er ickē
som **Alfguderne**/ huilcke der ha sue Mund

Psal. 58. 7. 5. 6.

Psal. 115. 2. 5.

oc

oc tale icke: haffue Ønen oc see icke: haffue
 Ørne oc høre icke: haffue Næse oc lue-
 te icke: haffue Hænder/ oc tage icke: haffue
 Fødder oc gaa icke/ oc tale icke igien-
 nem deris Hals. Hand er icke saadan
 en Gud/ som Baal hand vaar/ om huil-
 cken Elias saaledis taledetilde Baalittiske
 Præstie: **Kaaber høyt: eders**
Gud sidder mueligen udi tan-
cker/ eller haffuer at skaffe/ eller
hand er vandret / eller maa
skæe hand soffuer/ at hand icke
kand Bogne. Det vide alle de/
 som retteligen tilbede GvD i Aand oc
 Sandhed/ at Gud er sag skarphørende/
 at aldrig taler nogen saa facte/ hand so
 det hører. Kører du end aldrig dine Ø-
 ber/ men allene udi dit Hierte taler/ saa
 hører Gud dog dig. Moles hos det rø-
 de Haff/ der Pharao er bag ved han-
 nem med sin Krigshær/ oc det røde Haff

u. 6.

u. 7.

1. Reg. 18. u. 27.

H ij

er

Exod. 14. V. 25.

1. SAM. 1.

2. 12.

er for hannem / taler hand med sin Mund
 icke et eniste Ord / det nogen kunde høre:
 icke dis mindre siger. **H**Erren til han-
 nem: **H**ut raaber du til mig?
Anna, **S**amuels Moder / hende hørde
HErren / alligevel at hun talede ålleniste
 udi sit Herte / oc med sin Mund icke
 fremforde et Ord. Dend da / huus Bon-
 der skal behage Gud: hand skal vide / at
 huor hand er / der kand Gud høre: oc i
 huor facte hand taler i. **H**ic tet / oc om
 hand icke end rorer sine Læber oc Mund /
 da er Gud saa skarphørig / at hand kand
 høre hannem.

Men det er icke endda nock / at dend
 der skal bede til Gud / hand ved oc troer /
 at Gud er en Gud der hører huad mand
 beder: **M**en mand skal der hos vide / at
 dend **G**ud mand tilbeder / oc haffuer
 det skarphørende **O**re / hand er dend
HErre **Z**ebaoth. **T**hi saa taler her
 udi vortis hellige Text **D**avid: **H**Erre
 Gud

Gud Zebaoth / hør min Bøn.
 Huo der vil tilbede Gud i Land oc sand-
 hed / hand skal altid thufomme / at dend
 Gud hand taler til / hand er **G**ud
Zebaoth : det er / en Gud / som altid
 ligger til Mareken / med sin Krigshær /
 oc stedse fører Krig. Hand er en Gud /
 som icke bruger sin Krigsmact imod an-
 dre / end imod dennem / som ved Synd
 oc Ondskab oc ugudelig Leffnet sette sig
 op imod hannem. Hand er icke en Gud /
 som de Fromme oc Gode med sin Krigs-
 hær offuervelder : Men hand bruger
 sin Krigsmact til at forsuare de Gode
 oc Gudelige / oc at hestne sig paa de On-
 de oc Ugudelige.

Aldrig tør du tæncke / at din Bøn
 er etresindigt Guds Barns Bøn / med
 mindre / at du hassuer fattet udi Hu oc
 Hierte / at ingen kand dig forfette oc for-
 suare uden Gud allene. Huo der vil gaa
 udi srid / enten imod Mandelike eller Le-

gemlige Fiender / oc hand icke fuldkom-
meligen troer / at Kampen vil gaa ulycke-
ligen af / med mindre at den rette Strids-
helt oc HErre / dend leffuende Gud / er
med hannem / oc strider med hannem :
Hans Bøner Gud en vederfingelighed.

Exod. 33. v. 15.

Det viste Moses vel : huilcken derfor sag-
de til dend HErre Zebaoth / det er /
til dend Gud som er den rette Feldtherre.

HErre / dersom dit Ansigt gaar
icke for os / da sør os icke her fra
hen op. Det bekiendte vefaa Josva ,

Josu. 5. v. 13.

saaledis talende til denne Feldtherre / dend
HErre Zebaoth : Huo est du ?
hører du os til / eller vore Fien-

v. 14.

der ? Da suarede hand : Jeg er
en Første offuer HErrens Hær /
nu kom jeg. Da falt Josva
paa sit Ansigt til Jorden / oc hand
bøynede sig / oc sagde til hannem :

huad

huad siger min H^Errer til sin Ete-
nere ? Det haffuer oc saa David udi
god act / der hand vil stride imod dend
mechtige Kempe Goliath. Hans eneste
trost er denne / at dend H^Errer Zebaoth
er udi Striden med hannem. Thi saa
ledis taler hand til Kempen: Dufom-
mer til mig med Suerd / Spiud
oc Skioth : Men jeg kommer til
dig H^Errers Zebaoths Ravn /
som er Israels H^Erris G^UD /
huilken du haffuer bescottet.

1. Sam. 17.

v. 45.

Gud giffue wi Mennter vilde saa-
dant acte oc erkende : da stride wi langt
bedre oc lykkeligere imod voris Fiender /
Legemlige oc Aandelige / end wi giore.
Iofva, saa snart hand mercker at hans
Krigsfolck icke stride med ynkelig frem-
gang imod Fienderne / da slutter hand
strax hos sig self / at dend H^Errer Zeba-
oth

oth intet hæffuer været udi Krigen med
 hannem. Thi der hans Krigsfolck sri-
 der imod deud By Ai, oc der bleffue nog-
 le aff hans Krigsfolck nedlagde aff Fien-
 den/ oc Folckens Herte der udoffuer blef
 forferdet / da rissuer Josua sine Klæ-
 der sønder / oc falder ned paa sit Ansigt
 paa Jorden/ oc siger til HERREN :
 Ach HERRE HERRE/ hui forde du
 dette Folck offuer Jordan / at
 giffue os udi Amortterhis Hæn-
 der / oc komme os aff dage ? O
 hæffde wi bleffuet paa hin side
 Jordan ? Ach min HERRE huad
 skal jeg sige/ effterdi at Israhel ven-
 der ryg for sine Fiender ? Aldrig
 gaar det David ilde udi Krigen/ hand so
 giffuer skylden der paa/ at HERREN/ som
 er dend rette Feldherre/ icke hæffuer væ-
 ret uddragen med Krigsfolcket.

Saa
taler

Josf. 7. v. 7.

v. 3.

taler hand udi Psalmen : **H**ui for-
 skuider du os nu **H**erre/ oc lader
 os bestemmis ? **D**e icke drager
 ud med vor **H**ær ? **D**u lader os
 fly for vortis **S**iender/ at de røfue
 os som os hade. **D**u lader os
 opædis ligesom **S**aar/ oc du bort-
 spreder os iblant **H**edningene.
Du selger dit **F**olck for intet/ oc
 tager intet derfor. **D**u giør os
 til skiendsel for vore **N**aboer/ til
 spaat oc haanhd for dem som
 ere om os. **D**u giør os til et **O**rd-
 sprock iblant **H**edningene/ oc at
Folcket røster deris **H**offuet off-
 uer os.

Psal. 44. v. 10.

v. 11.

v. 12.

v. 13.

v. 14.

De huø vil undre/ at huø denne
Seldtherre hand sriider / der beholder
S hand

hand altid Mærcken. Hand fører saadan en Krigshær / at ingen Land dend imodstaa. Englene ere hans Soldater / som stride under hannem. Staar der ickendi Psalmen : **H**Errens Enggel leyrer sig omkring dem som hannem frygte / oc hjælper dem ud. De udtien anden Psalme : Hand haffuer befolet sine Engle om dig / at de skulle bevare dig paa alle dine Veye. At de skulle bære dig paa Henderne / at du ickeskalt støde din Fod paa nogen Stoen. Huor skitteligentagedend **H**Erre Zebaoth hans Soldater / de hellige Engle / vare paa Elizzo, at hannem skal intet Ont tilslæs ? Der Kongens Krigshær aff Syrien haffde beleget Dothan, at de vilde fange Propheten Elizeum, oc Prophetens Tjenerer siger til hannem :

Abi

Psal. 34. v. 8.

Psal. 91. v. 11.

v. 12.

Avimun Herre/huad villevinnu
 givre: Dabad Elzæus oc sagde:
 HERre oplad hans Dyen / at
 handmaasee. Da oplod HER-
 ren Drengens Dyen at hand-
 saa : Oc see / da vaar Bierget
 fuld aff gloendes Heste oc Bog-
 ne trint om Elzæum. Huor stitte-
 ligen tager denne Feldtherris Krigsfolck
 vare paa Jerusalem/ der en Engel slaer
 udi Senacheribs leger paa en Nats tijd
 hundrede tusinde oc fem oc fire sind stue
 tusinde. Mænd ihel ? huor aarvogne
 ere denne Krigsherris Soldater/ de hel-
 lige Engle/ at tage vare paa dend fattige
 Lazari Stæl/ oc at bæere dend hen / der
 hand doer/ udi Abrahams Skid ? huor
 none tage denne Feldtherris Soldater/
 de hellige Engle / vare paa S. Peder/
 der hand ligger udi Fengsel imellem
 Soldaterne bunden med Lencker ?

2. Reg. 6.
 v. 16.
 v. 17.

2. Reg. 19.
 v. 35.

Luc. 16. v. 22.

Act. 12. v. 6. 7.
 seq.

I ij

Men

Men denne Krigsherre / dend
Herre Zebaoth / vortis Gud / hand
 bruger icke allene til sin tieniste Englene
 oc Menniskene : Men endocsa Himm
 mel oc Jord / Vand oc Haffuet / oc alle
 Creature som tilkomme være / maa lade
 sig bruge til at føre Krig paa denne feldt
 herris vegne. Huor strider Jorden for
 denne Krigsherre / der dend aabner sig
 oc Dathan, Chore oc Abiram nedfare luf
 vende under Jorden? Huor tiener Himme
 len denne feldtherre / der Soel oc Maa
 ne staae stille paa Himmelen / indtil at
 Josva kunde heffne sig paa HÆrens
 Fiender ? Huor søner sig Vandet effter
 denne Krigsherre / der det giffuer sig udi
 det røde Haff op til begge sider / oc staaer
 saa fast som en Mur / der Israels Børn
 ginge der igiennem : oc giffuer sig tilba
 ge igjen / saa snart Pharaonis Krigs
 folck trædet Haffvet ? Huor veed Været
 at underligge sig den feldtherris Villie ?

Saa

Num. 16. v. 32.

v. 33.

Josv. 10. v. 12.

Exod. 14. v. 21.

22. seq.

Saa lenge Jonas, hulleken dend **H**Erre
Zebaoth/ vil haffue aff Skibet udi
 Haffuet/ er inden Skibsborde / da bru-
 ser Været/saa at Skibsmændene meente
 at Skibet skulde forgaa. Men saa snart
 Jonas uden Borde kasts/ da staar Haff-
 uet stille/ oc lader aff at storme.

07. 1. 2. 4.

7. 15.

Men icke allene Himmel oc Jord/
 Vær oc Vand/maa lade sig bruge til den
HErre **Z**ebaoth hans Solvater :
 Men oc intet Creatur er saa ringe/at det
 kand jo tiene til at Stride mod dennem/
 som denne Krigsherre vil Krig paasøre.
 See mig/ huorledis denne **H**Erre hand
 plager dend mechtige oc modige Phara-
 nem oc hans Vndersaatter med Pad-
 der/ med Orme/ med Luff/ oc andre saa-
 danneringe Bester :

Exod. 8. 2. 5.

17. 27.

De paadet du kandst vide/hulleken
 er uendelig mechtig Krigsherre. dend
HErre **Z**ebaoth monne vere/damaa
 end hans allerhønest. Siender lade sig

I ih

bru

Exod. 12. v. 29.
seq.

bruge/ at hessne hannem ofuer dem hand
vil haßue straffet. Maa icke Dießuelen
selff lade sig bruge/ at dræbe alle Første-
fodde udi Egypten/ oc icke røre ved no-
gen aff Israels Børn? Maa icke Mor-
der Englene dræbe alle i Jerusalem/ Vn-
ge oc Gamle/ Jomfruer/ Børn oc Quin-
der/ som haßde fortærnet HERren/ oc dog
icke røre ved nogen aff dem/ som haß-
de sucket oc jamret sig offuer ald dend
Bedersingelighed som skeed udi Jeru-
salem?

Ezech. 9. v. 1. 2.
3. seq.

Dette skal aldsammen betenckis aff
dend/ som vil retteltigen / som et Guds
Barn/ giøre sin Bøn til dend HERre
Zebaoth. Spadant betencker David
der hand siger: HERren er mit
Lius oc min Salighed/ for huem
skulde jeg frycte? HERren er mit
Lius Kræfte/ for huem skulde jeg
grue? Derfor om de Onde /
mine

Psal. 27. v. 1.

v. 2.

mine Modstandere oc Fiender /
 ville til mig at æde mit Kjød / skul-
 le de støde sig oc falde. Naar en
 Strids her legger sig end imod
 mig / da frycter mit herte dog icke.
 Naar strid begyndis imod mig /
 da forlader jeg mig paa hannem.
 Saadant haffuer ogsaa S. Povel haft
 skrefuet i denderste Stæl oc Herte: Thi
 der hand tenker paa denne Veldige
 Krigsherre / under hvis Fane hand strid-
 der / da tillfuer hand saamodig oc man-
 dig / at hand siger: **Er Gud med**
os / hvo kand være imod os.

Her er nu ured tilbortig slud oc an-
 dact æmercke / at ingen kand sandsede-
 ligen sige: **Herre Gud Zebaoth /**
hør min Bøn: uden de derudi Gler-
 ningen bevilse / at denne Krigsherre / hand
 er icke andre en Jemtherre de Besterme-
 re,

u. 3.

Rom. 8. v 31.

u. 9.

Esa. 6. v. 3.

re/uden dem allene/ der legger sig effter
 Gudelighed/ Turtighed oc helligt Lef-
 net. Saa sige oc siunge Englene :
 Hellig/hellig/hellig est du HEr-
 re Zebaoth. Det vilde lære/at huo
 der vil hassue dend HErre Zebaoth
 til sin Krigsherre/ hand skal tencke til/ at
 denne Krigsherre er en hellig Herre/ oc vi-
 de/at ingen tør vente sig af ham bester-
 melse/ med mindre hand effter hans Er-
 empel vil legge sig effter Hellighed. Det
 gaff HErren tilkiende/ der Josva hand
 saa denne HErre Zebaoth/ oc hand
 spørger huo hand er: da effterad hand
 hafde sagt hannem/at hand er HErrens
 Krigshærs Første/ siger hand strax til
 Josvam : Drag dine Sko aff
 dine Føder: Thi dend steder hel-
 lig/som du staar paa: Oc Josva
 gjorde saa. Skalk du hassue gode oc
 gaffn aff dend HErre Zebaoth oc

Josv. 5. v. 15.

Første

For sie offuer HErrens Hær/da skalt du
 affdrage de skidene oc syndige Sko: du
 skalt der paa Arbejde/ at du kand effter
 den Krigsherres art oc natur/ vere hellig
 oc ustraffelig. Saa snart du vender dig
 til Synd oc Ondskab/ oc vandrer med de
 skidene Sko paa de syndige Bene: strax
 unddrager dend HErr Zebaoth sig
 dig oc icke villenger stride for dig. Det be-
 sant Josva? Thi der Achan forgriber
 sig ud i en Røn paa det forbandede Gods/
 oc Israels Børn der ud offuer falder for
 deris Fiender/ oc Josva icke veed aarsa-
 gen til saadan usformodelig nederlag paa
 Guds Folk/ oc hand ved advortlig Bøn
 indflyer til dend HErr Zebaoth/
 da bekommer hand dette Svar: Isra-
 els Børn kunde icke staa imod de-
 ris Fiender/ men de maa vende
 Ryggen til dem: thi de ere i ban-
 de. Jeg skal icke her effter være
 R med

Jofu. 7. v. 12.

med eder / dersom i icke udslætte
 dend Band fra eder. Saa see wi
 da at dend icke kand sandserdeligen sige:
HErre Zebaoth / hør min Bøn:
 som icke afflegger sine Synder / oc stiller
 sig aff dend Band hand er udi. Mand
 maa endeligen tencke der paa / at dend
HErre Zebaoth er Hellig / derfor
 maa wi oc saa legge os effter Hellighed /
 saa fremt wi ville vortis Bøn skal dend
HErre Zebaoth behage.

Dette betenckte dend gode Salige
 Fru / Fru Birgitte Rud Christen
 Skiels saa saare vel udi hendis Liffs
 tijd : hun leffugde Tucteltgen / oc holt sig
 fra alle grossue Synder : hun beviiste
 udi Stjernerne / at hun hafde lært aff
HErrens Ord hos Propheten Esaiam,
 at Bønerne gielde intet / naar Henderne
 ere fulde aff Blod. Hun visse vel / at de
 skulle icke alle gaa ind i Himmertge / som
 sige /

Esa. i. v. 15.

sige / H ERRE / H ERRE / men de som giore
 Faderens Vilde / som er udi Himmelen.
 Huorfor hunder paa altid udi H ERrens
 sande fryct arbejdede / at hendis Bene
 saa viste udi denne dødelig skrobelijkheid
 mueltigt er / kunde for H ERren være u-
 straffelige. Hun der aff igien fant det
 høne mytte oc gaffu / at dend H ERRE
 Zebaoth altid stridde for hende udi ald
 hendis Modgang / oc fornemmelligen
 udi dend allersidste Dødsens Kamp.
 Thi da stridde dend H ERRE Zebaoth
 saa troligen med hende oc udi hendis in-
 derste Hierte / at hun lidet førend hun off-
 uerantvordede Gud sin Aand udi Hende
 de / frimodeligen sagde > Jeg er vifz
 paa / at huercken Liff eller Død
 eller nogen ting kand stille mig
 fra Guds Kierlighed udi Chri-
 sto Jesu vor H ERRE. Det er rette-
 ligen udi Aand oc Sandhed at sigge med

Matth. 7. v. 21.

 Rom. 8. v 38.
 v. 39.

K ij

David:

David : Herre Gud Zebaoth/
hør min Bøn.

Det andet som udreffuis aff dig/
at din Bøn/ kand antagis aff Gud/ som
et sandt oc saligt Guds Barns Bøn/an-
dragis udi voris Psalm med disse Ord:

u. 9.

Jacobs Gud/ merck min Bøn.

Her haffue wi/ huordan huer Skal være
udi Hu oc Herte/ udi Ord oc Stierning/
sticket oc daned/ som vil frembære for
GUD de behageltge Bøner/ som skulle
være et ret. Kiendmerecke til de sande oc
salige Guds Børn. Alle de huils Bøner
der skulle besalde HERREN/ skulle være udi
Hu oc Herte/ udi Ord oc Stierning/ som
Jacob Patriarch hand vaar : Thi
derfor siges HERREN her/ at være
Jacobs Gud.

Gen. 25 u. 27.

Huordan vaar da Jacob ?
Ekriften vidner/ at Jacob vaar en from
oc oprictig Mand. Skal Jacobs
Gud

GUD være din Gud/ saa skalt du efter
 Jacobs Exempel være oprigtig/ oc icke
 haffueet paa Tunge/ oc sandet udi Hjer-
 te. Saadan en Mand vaar dend Guds
 Mand Job: Thi det er det Vindisbyrd
 hannem aff Guds Mand giffuis: Der
 vaar en Mand/ som boede udi
 det Land Uz/ hand vaar heel
 from oc oprigtig. Saa siger David
 udi Psalmen: Salig er den Mand/
 udi huis Mand der er ingen Falst-
 hed: Huordan vaar din Jesus/ udi
 huis Fodspor du skalt træde: Det lærer
 Skriften/ sigendis: Hand gjorde
 ingen Synd/ der er oc icke sun-
 den Siug udi hans Mund.
 Saadan Oprigtighed er der sunden hos
 denne Salige Frue. Hun icke allenise
 self vaar aff Hiertet oprigtig/ oc meente
 det trolligen med alle: Men hun oc saa

Job. i. v. i.

Psal. 32. v. 2.

1. Pet. 2. v. 22.

elste aff Hiertet alle Oprictige/ oc icke kunde lide/ at nogen bagtalet sin Næste: betenkendis ideligen oc altid hos sig selff / det som David siger udi Psalmen:

Psal. 15. v. 1.

HErre/huo skal boet din Bolig? Huo skal huile paa dit hellige Bierg? Dend som gaar foruden

v. 2.

Smitte/oc gjør Retserdighed/oc taler Sandhed af Hiertet. Dend

v. 3.

som icke bagvasser med sin Tunge/ oc icke gjør sin Næste Ont/ oc icke skender hannem.

Herforuden huls du vil / at Jacobs Gud skal være din Gud oc høre din Bon/ da skalt du med Jacob være flittig oc syrig at tiene oc paakalde Gud: omgaaes udi Hu oc Hierte ideligen med GvD oc hans hellige Engle/ oc de ting som ere udi Himmelen. Saa staar der skreffuet om Jacob, at der hand reiste fra

Bersa:

Bersaba til Charan/ oc lagde sig der at
 soffue: See/ da stod der en Stige
 paa Jorden/ hand naade op til
 Himmelen/ oc Guds Engle st-
 gede op oc ned der paa. Oc Her-
 ren stod der offuen paa/ oc sagde:
 Jeg er Herren din Faders Ab-
 rahams Gud/ oc Israels Gud:
 Oc see/ jeg er med dig/ oc jeg vil
 bevare dig huort du far: Jeg vil
 icke forlade dig/ før jeg haffuer
 fuldkommet. alt det jeg haffuer
 sagt dig. Aldrig tør du tencke / at
 Jacobs Gud er andris. Gud/ end der
 is som ideltigen tencke paa Himmelen oc
 de Himmelske Ting. Saaledis vidner
 S. Povel om sig oc alle Jacobs rette eff-
 terfølgere: Vor Omgengelse oc
 Borgerskab. er udi Himmelen/
 . hue.

Gen. 28. v. 12.

v. 13.

v. 15.

Philip. 3. v. 20.

hueden wi ocsaa vente Freheren
 Jesum Christum vor Herre.

Huor effter denne Salige Velbyrdige Frue/ Fru Birgitte Rud Christen Skiels sig ocsaa haßu: r forholdet. Thiestersom hun saa hendis Gode/ Velbyrdige. oc Gudfræctige Moder/ nu Salig hos Gud/ altid at haßue Tænckerne henvent til Himmelen: Saa effter sølgede hun her udi troligen siy tiere Velbyrdige Moder/ oc anvente meere tiden paa Guds Ords Læfning. oc den Himmelske Glædis Betræctning/ end paa Verden. oc Verdens Forsængelighed: til huilcken hun aff gandske Hierte haßde Bedersingelighed. Besant saa her paa Jorden dend rette forsmag til Himmeriges fuldkomme Glæde/ effter Christi løfte/ saa liudende: **Huo mig elster/ hand holder mine Ord/ oc min Fader skal elste hannem/ oc wi skulle**

Joh. 14. v. 23.

skulke komme til hannem / oc gior
re Bolig hos hannem.

Fremdelts / da vaar Jacob en vind-
skibelig Mand udi dend Bestilling / han-
nem vaar tilbetroet. Saa staar der

skreffuet / at Jacob sagde til Laban, som
hand tiende : **Jeg forsmectede om**

Dagen aff Hæde / oc om Natten
af Kuld / oc der kom ingen Goffn
udi mine Dyne. Huo haffuer ick-

last / at Herren antvorder Menniskene
sine Pund oc Gaffuer / at de dennem vel
skulde bruge oc til gaffn anvende. Dend

som vel forstaar huis hannem er tilbe-
troet / til hannem siger **H E R R E N :**

Eya du fromme oc tro Suend /
du haffuer været Tro offuer det
lidet / jeg vil sette dig ofuer meget :

Gack ind i din H E R R I S glæde.
Men om dend / der ick er udi tilbetrode

E

Bestil

Gen. 31. v. 40.

Matth. 25. v. 14.
15. seq.

v. 23.

2. 30.

Besilling flittig/ siger **HERREN**:
 Kaster dend unyttige Euend
 hen udi det udvortis Mørck: der
 skal være Graad oc Tændgniscl.
 Huo der da vil Sandferdeligen sige:
 Jacobs Gud/ merck paa min
 Bøn: Dend skal med Jacob Pa-
 triarch være udi tilbetrode Kald oc Em-
 bede flittig.

Det betenekte denne Sattige Fru
 saa meget vel. Hun viste/ at det vaar
 hendis fornemmelig Kald oc Embede/
 de denlige Børn Gud udi hellig Ecceskab
 haffde hendis kieriske Højbonde oc hen-
 de Bessignet med/ udi Herrens fryct at
 optucte oc opdrage. Hun foregick sine
 Velbyrdige Børn baade med hellig un-
 dervisning oc gudelig Læffnet/ haffuen-
 de stedse udi Hukommelse det Guds
 Mand siger ved S. Povelt til Forælderne:
 I Forældre opfoder eders Børn
 udi

Eph. 6. v. 4.

udi tuct oc Herrens formaning.

Det blant andet er det end oc der aff at er-
acte / huor inderligen hun haffuer hafft
sine Børn udi Hu oc Herte / at der Dø-
den vaar hende nu nær / saae hun endda
aldrig sine Børn komme der som hun
laa / at hun jo lufte Guds Belsignelse oc
Befkermelse offuer dennem. Det er rets-
teligen at hafue Jacobs Gud til sin Gud.

Thi det samme gjorde Jacob Patriarch:
hand kalde til sig paa sin Døds Sang
sine Børn / oc velsigner dennem.

End ydermere / da vaar Jacob Pa-
triarch en standhafftig Guds oc Jesu
Bekendende indtil hand udgaff sin Aand.

Saa siger hand / der hand nu lassuer til
at skillies fra denne Verden : **H**erre /

jeg venter din Salighed. Saale-
dis anstille sig alle / som vil haffue Jacobs
Gud til sin Gud. Huad gør Job ?

Saa taler hand til Herren sin Gud :
Jeg veed at min Frelser leffuer /

E ij oc

Gen. 49. v. 1. 2.
seq.

Gen. 49. v. 18.

Job. 19. v. 25.

v. 26.

oc hand skal opbecke mig aff Jor-
dens Stoff. Oc jeg skal der eff-
ter omgiffuis med denne min
Hud / oc jeg skal see GUD i mit

v. 27.

Klod. Dend samme skal jeg see
for mig / oc mine Dyne skulle skue
hannem / oc ingen fremmed.

Psal. 23. v. 4.

Huad gjør David? Om jeg / siger hand /
vandrede udi Mørckhedens
Dal / frycter jeg ingen Blycke :
Thi du est hos mig **HERR**.
Huad gjør den gode Simeon? **HERR** /
siger hand / nu lader du din Tene-
re fare i fred / ligesom du hassuer
sagt. Thimne Dyne hassue seet
din Frelkning. Huad gjør denne
gode Salige Fruer? Hun holder sig saa-
ledis / som dend der klender **Jacobs**
Gud

Gud for sin Gud. Thi der Døden til-
 trenger / da bliffuer hun efter Jacobs Ex-
 empel udi stadig Tro til Jesum bestan-
 dig. Thi saaledis slutede dend Salige
 Frue hendis affsweed fra denne Verden :
 Herre Jesu udi din Haand befaler jeg
 min Aand : du frelse mig du trofaste
 Gud. Huo vil nu neete / at denne Salig-
 ge Frue so haaffuer sandferdeligen oc udi
 Aand oc sandhed sagt til sin Gud udi
 sine Bønne : Jacobs Gud mercf
 paa min Bøn.

Det tredie som David udkresser
 aff dend / huius Bøn skal være et retsin-
 digt Guds Barns Bøn / giffuis tilkiende
 udi vortis hellige Text med disse Ord :
 Gud vor Skjold giff act paa.
 Huo da vil bedesaaledis / som et ret Guds
 Barn bør at bede / hand skal holde Gud
 for sin Skjold. Huad mome det væ-
 re / at kiende Gud for sin Skjold ? Det
 L iij lærer

Psal. 91. v. 1.

v. 2.

v. 3.

v. 4.

v. 5.

v. 6.

lærer os David udi Psalmen dend forsie
 til halffemtesindstiueude / sigendis :
 Dend som sidder under dend
 høuestis Bestermelse / oc bliffuer
 under dend aldmectigstes Skyg-
 ge. Hand siger til HÆREN :
 Min Tillid / oc mit Slot : Min
 Gud paa dend jeg haaber. Thi
 hand frelser mig aff Fegerens
 Snare / oc fra dend skadelige Pe-
 stilense. Hand skal stiuile dig
 med sine Fedre / oc din Tillid skal
 være under hans Binger : hans
 Sandhed er bestermelse oc stiold.
 At du skalt icke forfærdis for
 Nattens gruelse / eller for Pilene
 som flue om Dagen. For Pest-
 lense som kommer snigendis i
 mør.

mør.

mørket: for Siugdøm som for-
 derffuer om Middagen. Der-
 som tusinde falder hos din Side/
 oc ti tusinde hos din høyre
 Haand/ da skal det dog ic keram-
 me paa dig. Saaledis kiente dend
 tro^s Herrens Eitene Moles Gud for sin
 Skiold/ der Pharao med gandste Hær
 vaar bag hannem/ oc det røde Haff for
 hannem/ der hand udi største Fare siger
 til det beffuende Israels Folck: Fryc-
 ter intet: Staar fast/ oc seer til
 huorledis Herren vil frelſe eder
 i Dag: Thi disse 2 Egypter som i
 see i Dag/ dem skulle t aldrig see
 meer vndeltg. Herren skal stri-
 de for eder/ oc i skulle være stille.
 Saa holder Kong Ezechias Herren for
 sin Skiold/ der hand saaledis taler til
 sine

2. 7.

Exod. 14. v. 13.

v. 14.

2. Chron. 32.

u. 7.

u. 8.

Rom. 8. u 35.

sine Vndersaatte/halff døde aff redsel for
 dend store Krigsmact Senacherib forde
 imod Jerusaleem : Værer ved god
 trost oc frimodige / frycter eder
 icke/ oc værer icke mistroftige for
 Kongen aff Egypten / ey heller
 for ald den haab somer med han-
 nem : Thi med hannem er en
 Kiødelig Arm/men Herren vor
 GUD er med os / at hielpe os
 oc føre vor Strid. Saa lærer
 dend gode S. Povel/ huorledis baade
 hand oc alle sande oc salige Guds Børn
 skulle giøre GUD til deris Skjold /
 der hand siger : Huo vil skille os
 fra Guds Kierlighed? Drøfvel-
 se eller Angist / eller Forsølgelse/
 eller Hunger / eller Nøgenhed /
 eller Farlighed / eller Suerd ?

Thi

Thi jeg er vis paa / at huercken
 Død eller Liff / huercken Engel
 eller Førstedømme / icke heller
 mact / huercken det Nærværende
 eller det Tilkommende: huercken
 høyt eller dybt / oc ey noget Crea-
 tur / kand stille os fra Guds Rier-
 lighed / som er i Christo Jesu vor
 H Erre. •

v. 38.

v. 39

Saaledis efter Davids / S. Povels
 oc andre Helligis Exempel gjorde denne
 Salige Fru / Gud oc dend H Erre Je-
 sum til sin Skiold. Thi der denne Go-
 de / Gudsfryttige oc Velhædige Fru nu
 begynte at forvendis til døden / oc hendis
 fiere Søster / Velb. Fru Anne Lycke /
 sagde til hende : Du est jo vis paa /
 at huercken Død eller Liff / eller
 nogen Ting skal stille dig ved
 M Guds

Guds Kierlighed / som er i Chri-
sto Jesu vor Herre : Da suare-
de hun : Der er jeg vis paa.

Saa haffuer da det første Kien-
demercke / huor paa de rette Guds
Børn skulle kiendis / altid følger denne
gode Salige Frue : Thi hun haffuer
retteligen paakaldet dend Herre Je-
sua / oc bedet til Jacobs Gud /
oc giort HERREN sin Gud til sin
Skjold.

Det andet Kiendemercke / huor
aff dend kand grand giffueli-
gen kiendis / som Gud off-
uer alting er oc elsker : som
er / saa inderligen at tracte ef-
ter Guds oc Jesu Rige / at
mand heller vil være dend
For-

Foracteligste udi Herrens
Rige / end dend Høieste oc
Ypperste udi de Gudeliges
Bolige.

D som vil være et ret Guds Barn/
oc aff Gud selff haaffue dend Be-
rømmelse / at du lærer oc elsker hannem of-
uer alle ting / du skalt saaledis stedsse ten-
cke paa Guds oc Jesu Rige / at du heller
vil være dend Foracteligste udi Guds
Hus / end du wilt være dend Høieste oc
Alleranseeligste udi de Gudeliges
Boliger oc Palaker her paa Jorden.
Det andrager David med disse Ord.
See til din Saluedis Rige. Thi
en Dager bedre i din Forgaard /
end ellers tusinde. Jeg vil heller
vocte Døren udi min Guds
Hus / end lenge Boe udi de Gu-
deliges Bolige.

v. 10.

v. 11.

M ij . Her

Her haffue wi at acte oc med tilbørlig slijd oc Gudelig andact at betencke : Først/ huo denne Salffuede monne være/ om huilcken her talis : Derneft/ huad denne Salvedis Rige er: For det Tredie / huad det monne være/ at Gud vil dog see til denne Salvedis Rige : Oc for det Fierde oc sidste/ huorfor det er bedre / at være dend ringste oc foracteligste udi Guds Hus/ end dend hønest oc acteste udi de Bgudelliges Boliger.

Først : Vilt du vide/ huo denne Salffuede monne være/ om huilcken her aff Guds Aand meldis/ da lærer os Gud selff udi hans hellige Ord/ at denne Salffuede er ingen anden/ end dend Herre Jesus Christus. Staar jo saa udi Psalmen om dend Herre Christo : Gud din Stad bliffuer altid oc ebin-

Psal. 45. v. 7.

evindelige : Dit Riges Spir er
 et ret Spir. Du elsker Retfer-
 dighed / oc hader Vgudeltigt væ-
 sen. Derfor hassuer Gud / din
 Gud / Salvet dig med glædens
 Olie / mere end dine Stalbrødre.
 Findis der icke skreffuen udi Evangelio
 hos Lucam : Oc de finge Jesu
 udi Synagogen til Nazareth
 om Sabbaths Dagen. Esaie
 Prophetis Bog : Oc der hand-
 kaste om udi Bogen / fant hand-
 dend sted / som staar skreffuet :
 Herrens Aand er hos mig / der-
 for Salvede hand mig : oc sende
 mig at kundgiøre Evangelium
 for de fattige / at helbrede de knu-
 sede Hierter : Alt Prædieke for
 M iii de

v. 8.

Luc. 4. v. 16.

v. 17.

v. 18.

v. 19.

v. 20.

de Fangne / at de skulle være løse /
 oc de Blinde faa Siunen / oc de
 Fangne / at de skulle være fri oc
 ledige : Oc at Prædicke HEr-
 rens behagelige Nar. Oc der
 hand lucte Bogen til / fick hand
 Tieneren hende / oc sette sig : Oc
 allis deris Dyen som vare i Sko-
 len / saae der paa hannem. Oc

v. 21.

hand begynte at sige til dem : I
 Dag er denne Skriffte fuldkom-
 men for eders Dyen. Huad sige
 Apostlene udi Apostlernis Gierningers
 fierde Capitel om denne Salvede :

Aft. 4. v. 25.

HErre / siger de / du hassuer sagt
 ved Davids / din Tieneris /
 Mund : Huorfor opsetter Hed-
 ningene sig / oc Folckene tage dem
 fore /

fore / det som er forgefuis? For-
 dens Konger traade tilsammen /
 oc Førsterne forsamlede sig tilho-
 be / imod Herren oc hans Sal-
 vede. Sandelige ja / de hassue
 forsamlet sig imod dit Hellige
 Barn Jesum / hinccken du Sal-
 vede / Herodes oc Pontius Pi-
 latus / med Hedningene oc Isra-
 els Folck / at agre det som din
 Haand oc dit Raad hafde før be-
 tencet at skulde see. Veler det sant /
 at de Verdslige oc Dødelige oc Syndige
 Konger kaldis oc saa' udi Skriffen
 Herrens Salvede. Om Saul si-
 ger Samuel, der hand skuder sit Skuds-
 maal ind for Folcket oc Kong Saul:
 Herren skal være vidne imod
 eder oc hans Salvede paa denne
 • Dag /

u. 26.

u. 27.

v. 28.

1. Sam. 12, v. 5.

1. Sam. 24. v. 7.

Psal. 105. v. 15.

2. Cor. 1. v. 20.

Dag/ at i haffue ingen uret funden hos mig. Stiger jo ocsaa David om Saul, der hans Tienerer raadde hannem / at hand skulde dræbe Saul, som hand fant udi Hulen? Herren lade det være langt framig / at jeg skulde det giøre / oc legge min Haand paamin Herre Herrens salvede. Vist er det ocsaa / at alle udvalde Guds Børn / de hellige Propheter de Patriarcher oc andre Herrens troende Mennesker / kaldis end ocsaa aff Guds Aand udi Skriften Herrens Salvede. Staar der jo udi Psalmen? Rører icke ved mine Salvede / oc giører mine Propheter intet Ont. Ere icke disse G. Povelis Ord? Alle løffter ere ja i Christo / oc de ere Amen udi hannem / Gud til loff / for:

formedelst os. Oc Gud er dend
 som stadfester os med eder i Chri-
 sto: Oc salvede oc beseglede os/
 oc gaff Aanden til pant i vore
 Hjerter. Men uanseet baade Prophe-
 ter/Præster/Konger oc deudvalde Guds
 Børn kaldis HERRENS Salvede:
 Saa er alligevel dend HERRE JESUS
 paa en synderlig oc seerlig maade oc ma-
 nere HERRENS Salvede. Thi
 Christus er salved til saadan en Pro-
 phet/ som er offuer alle Propheter: eff-
 tersom skreffuet staar udi Mose: Jeg
 vil opvecke dennem en Prophe-
 te/ aff deris Brødre/ som du est/
 oc jeg vil legge mine Ord udi
 hans Mund: hand skal sige dem/
 alt det som jeg biuder hannem.
 Oc huo som icke hører mine Ord/
 N som

v. 21.

v. 22.

D. ut. 18. v. 18.

v. 19.

som hand skal tale i mit Rassin /
da skal jeg udkreffue det aff dend.

Christus er oesaa saluet til saadan en ny-
perste Præsti / som langt offuergaar alle
de andre nyperste Præster / som hassue
været for hannem. Thi alle de andre
nyperste Præster vaare Syndere / døde-
lige Mennisker / som gjorde Offer icke all-
eniste for Gøldet / men end oesaa for sig
selff. Men Christus er saadan en ny-
perste Præsti / der er uden Synd / oc der
for hassuer icke hassit fornøden at offre
for sine egen Person / hasuer icke heller off-
ret Gud andet Offer end sig selff / oc der
ved hasuer fundet oc forhuerssvet Men-
niskene en evig Forløsning. Christus er
i lige maade saluet til saadan en Konge /
at hand er Kongernis Konge / oc Herrern-
is Herre. Staar der jo udi Aaben-
baringen : Lammet er en Herre off-
uer alle Herrer / oc en Konge off-
uer

Heb. 5. v. 1. 2. 3.

7. v. 23. 28.

Heb. 9. v. 25.

Heb. 7. v. 27.

Heb. 9. v. 12. 25.

Apoc. 17. v. 14.

uer alle Konger. Siger ickē Iesus
om sig selff? Mig er giffuen ald
mactudi Himmelen oc paa Jor-
den. Er det ickē S. Povelis Bindis-
byrd om Iesu? Gud hafuer høyt
ophøyet Iesum / oc giffuet han-
nem et Ræffn / som er offuer alle
Ræffn. At i Iesu Ræffn / skulle
alle deris Knæ / som ere i Him-
melen oc paa Jorden / bøye sig.
Oc alle Tunger skulle bekiende /
at Iesus er en Herre / til Gud
Faders ære. Oc er det ickē at undre /
at Iesus er saaledis salvet til Prophe-
te / til Præst oc til Konge / at hand uende-
lige maade offuergaar alle andre Pro-
pheter / Præster oc Konger. Thi alle an-
dre Propheter / Præster oc Konger de
ere saaledis Salvede til deris Embede
N ij ved

Matth. 28. v. 19.

Philip. 2. v. 9.

v. 10.

v. 11.

ved dend Hellig Aand/at de allene haffue
 bekommet til en vis maade dend Hellig
 Aand/oc icke haffue haft mere aff Aand-
 sens gaffuer/end de self til deris Embedis
 forretning behosuede. Men dend H. Er-
 re Iesus er saaledis saluet aff Gud/ at
 hand uden maal oc maade haffuer be-
 kommet dend Hellig Aand/oc dersor haf-
 uer udi uendelige offuerflodighed hafft
 Aandsens gaffuer/ saa at hand haffuer
 hafft nock/alle andre der affeil deris Em-
 bedis forretning oc tilevig Salighed at
 meddele. Er dette icke Davids Ord udi
 Psalmen: igentagne udi Sendebref-
 uet til de Hebræer? Du elstte
 Retferdighed/ oc hadede Vret-
 ferdighed: Dersor Salvede dig
 Gud/ din Gud/ med glædens
 Olie/ offuer dem som ere delacti-
 ge med dig. Siger icke Iesus self
 udi Evangelio? Gud giffuer icke

Psal. 45. 7. 8.

Hebr. 1. v. 9.

Joh. 3. v. 34.

Con

Sonnen Vanden effter maade.

Er icke denne S. Hansis undervisning?

Aff Christi offuerflødighed haffue wi alle taget/naade for naade. Job. 1. v. 16.

Saaer da denne Salvede/ om huilckenhertalis/dend Herre Iesus Christus/som aff dend Helliglands uendelige Gaffuer signer oc salver os alle til det ewige Liff oc Saltighed.

Derneft haffue wi nu at andrage/huad denne Salvedis Rige monne være/ om huilcket David her taler/signendis: See til din Salvedis Rige.

Etgesaadan som Kongen er/saadan er oc hans Rige. Kongen er en ewig Konge: Saa er oc saa hans Kongerige et ewigt Rige. Saa staar der streffuet hos Propheten Daniel: Gud skal aff Dan. 2 v. 44

Himmelen oprette et Kongerige/som aldrig skal ødelegges / oc
N i j . hans

hans Kongerige skal icke komme til noget andet Folk. Det skal sønderknuise oc ødelegge alle disse Kongeriger / men det skal bliffue ved Emdeligen.

Det betenekte dend gode Abraham: hand viste at alle Kongeriger vaare for-gengelige / oc derfor vende sit Herte fra Verden oc alt det i Verden er / oc det hen-vende til dend Stad / som haffuer dend faste Grundvold / huus Bygningsmester Gud er. Kongen er en Aandelig Kon-ge : derfor ere oc saa hans Vndersaatte Aandelige / oc de middeler ved hullcke Kongeriget forfremmis oc udbredis / ere i lige maade Aandelige. Aldrig er no-gen denne Kongis rette Vnderdane / u-den saa er / at hand er et Aandeligt Men-niske / oc et nyt Creatur udi Christo. Saaledis taler Christus self til dette sit Kigis Vndersaatter : Sandelig /
san-

Heb. ii. v. 10.

sandelig siger jeg eder / uden saer / at nogen blifuer sødt aff Vand oc Aand / da kand hand icke komme udi Guds Rige. Ere io oc saa disse S. Povelis Ord? Er nogen udi Christo / da er hand et nyt Creatur.

Joh. 3. v. 5.

2. Cor. 5. v. 17.

Midlerne / ved huilcke dette Rige forsuaris oc udbredis / ere oc Aandelige: Nemlig / det hellige Evangelij Prædicke. Her om taler Christus self saaledis udi Evangelio af Esata Prophete: Herrens Aand er hos mig / derfor salvede hand mig: Oc sende mig at kundgiøre Evangelium for de Fattige / at helbrede de knusede Hjerter: At Prædicke for de Fangne / at de skulle løsis / oc de Blinde saa Siun / oc de Fangne /

Luc. 4. v. 18.

Esa. 61. v. 1.

. ne/

ne/ at de skulle være frj oc ledige :
 Oc at Prædicke HErrens beha-
 gellige Aar. Saa er da denne Salvedis
 Rige icke saadan et Rige/ som disse Verd-
 slige Riger ere/ effter Christi Ord udi E-
 vangelio til Pilatum : Mit Rige er
 icke aff denne Verden. Oc det er
 det som S. Povel siger til sine Romere :
 Guds Rige er icke Mad oc Dri-
 cke/ men Retferdighed oc Fred/
 oc Glæde i dend Hellig Aand.

Joh. 18. v. 36.

Rom. 14. v. 17.

For det Tredie/ haffue wi her at
 betracte/ huad det monne være/ at Da-
 vid her siger : See til din Salve-
 dis Rige. Det er trostelligt oc glæde-
 ligt at vide/ Huorledis Gud hand-
 seer til sin Salvedis Rige. Da
 seer Gud til sin Salvedis Rige/
 dend HErris Jesu Rige/ naar hand for
 Jesu

Jesu Christi Skyld/aff blote Raade/for-
lader end oc de grossue Syndere deris
mangfoldige oc store Offuertrædelsfer.

Saa seer HErren til sin Salve-
dis Rige / naar dend Geldbundne

Suend/ som vaarsin Herre de tj tusin-
de Pund skyldig/ salder ned for hannem

oc siger : Herre / haff taalmodig-
hed med mig / jeg vil betale dig
det aldsammen : Hand da horer :

Jeg ynckis offuer dig : Jeg giff-
uer dig løs : Jeg forlader dig ald
Gelden. Saa seer HErren til

sin Salvedis Rige/ naar dend for-
lorne Søn / hand sucket oc siger : Fa-

der / jeg haffuer Syndet imod
Himmelen oc imod dig. Jeg er

icke lenger verd/ at jeg skal kaldis
din Søn : Gjør mod mig/ som

D

en

Matth. 18. v. 26.

v. 27.

Luc. 15. v. 18

v. 19.

v. 23.

en aff dine Daglønere : Dend gode Fader da suarer : Lader os glæde

v. 24.

os oc være glade. Thi denne min Søn vaar Død / oc er bleffuen leffuendis igien : Hand vaar fortabt / oc er funden.

Luc. 7. v. 38.

Naar Maria, dend Synderinde / hun setter signed hos Jesu Foder / oc græder saa mange modige Taare / at hun med dennem toer vor Heris Jesu Foder :

v. 48.

Da seer Gud til sin salvedis Rige / naar Maria saar at høre disse glædelige Ord :

v. 49.

Quinde / dine Synder ere dig forladne. Dintrohafuer hiulpet dig : Gack bort med fred. Naar Koffueren paa Kaarset siger til Jesum :

Luc. 23. v. 42.

Herre / tenck paa mig / naar du kommer i dit Rige : Da seer Gud til sin Salvedis Rige / naar hand igien

v. 43.

saar dette Svar : Sandeltge siger

jeg

jeg dig / i Dag skalt du være med
 mig i Paradis. Thi det skulle vi vi-
 de / at ingen erlanger Synderis Forla-
 delse / uden allene ved Jesum Christum.
 Saa siger S. Hans dend Ober / pe-
 gende paa Jesu: See / det er Guds
 Lam / som bærer Verdens Syn-
 der. Christus self lærer det samme udi
 Evangelio efter sin Opstandelse / sigende:
 Saa er det skreffuet / oc saa skulde
 Christus lide / oc opstaa / fra de-
 døde tredie Dag. Oc lade Prædi-
 cke udi sit Navn / Bedring oc syn-
 dernis forladelse iblant alle folck.
 Er dette icke ossaa S. Peders Ord udi
 Apostlernes Gjerninger? Jesus er
 dend Steen som er forskyt aff
 Bygningsmendene / hvilcken
 der er blefuen til en Hjørnesteen:

Joh. 1. v. 29.

Luc. 24. v. 46.

v. 47.

Apost. 4. v. 11.

D ij . Oc

u. 12.

Oc der er icke til Saligheden anden. Oc der er oc intet andet
 Nassn giffuet Menniskene / end
 dette / udi huilcket wi blifue salige.
 Saa seer da Gud til sin Salvedis
 Rige / naar hand de sonderknu-
 de oc bodferdige Hierter forlader for
 Jesu skyld Misgjerninger / oc Offuer-
 trædelserne udi dybeste Hass bortkaster /
 oc dennem aldrig vill ihukomme.

1. Job. 1. u. 7.

Huilcket oc saa denne gode Saltge-
 frue fornam sant at vare / der hendis
 meget Gode / Gudfryttige oc kieriske
 Hofsbond / Velbyrdig Christen Skiel
 sagde til hende: Jesu Christi Guds
 Sønns Blod / rens dig aff alle di-
 ne Synder. Hun da med stor An-
 dact saae op i Himmelen / oc udi inderste
 Stuel oc Aand fant / at Gud saaledis
 saae til hans Salvedis Rige / at
 hun

hun fick udi sit Herte aff GUD dette
 suar : Dine Synder ere dig for-
 ladne.

Luc. 7. v. 48.

Men acte fremdells du gode Guds
 Barn / at GUD seer icke allene til sin
 Salvedis Rige / idet hand for Chri-
 sti Fortienstes skyld / forlader oc tilgifsuer
 Synderne : Men din GUD seer
 ogsaa da til sin Salvedis Rige /
 naar hand bøyer oc beveger for Christi
 skyld dit Herte ved sin Hellighand til
 Guds Fryde / til gode Gierninger / til
 Rierlighed / til Hellighed / oc andre Dy-
 der / Gud teckelige oc behagelige. Huad
 siger dend Herre JESUS udi Evangelio?
 Vden mig funde i intet giøre.
 Huad siger dend gode S. Povel?
 Vi ere icke duelige aff os self / at
 tencke noget / som aff os self / men
 at vi ere duelige / det er aff Gud.

Joh. 15. v. 5.

2. Cor. 3. v. 5.

D iij Huad

1. Pet. 2. v. 24.

Hvad siger Apostelen S. Peder?
 Christus haffuer ladet os et Ex-
 empel effter/ at wi skulle effterføl-
 ge hans Fodspor. Saa tiid da/ du
 tencker/ du taler/ du gjør noget som Gu-
 deligt oc Got er: Da seer Gud til
 sin Salvedis Rige. Thi det er
 Gud/ som for Christi skyld/ opvecker udi
 dig disse hellige Zancker/ gudelige Ord/
 gode Sierninger.

Det er det som denne gode Salige
 Frue gaff udi Opden tilkiende. Thi der
 hendis kleriske Hofbonde formanede
 hende/ der hand merckte at hun moxen
 aff Pine oc Død/ vaar offuervunden/
 at hun skulde holde hart ved sin Herre
 oc Gud/ oc vide/ at hun nu hafde hendis
 Guds Fryet behoff/ som hun ald hendis
 Lifis tiid beslitter sig paa: Suarede dend
 Salige Frue: Gud forlader mig
 icke: det veed jeg oc er vis paa.

Det

Det vaar aff Hiertet at tro/ Gud at
 see til sin Salvedis Rige/ i det at
 hand/ som haffuer begynt det Godeudi
 sine / udfører det til enden : efftersom
 skreffuet staar : Dend som begynte
 dend gode Gierning udi eder/
 hand skal oc fuldkomme det ind-
 til Jesu Christi Dag.

philip. i. v. 6.

Her staar endnu meer tilbage/ at vi
 retteligen kunde fatte oc forstaa/ huad
 det er/ at Gud seer til sin Salvedis
 Rige. Da seer Gud fornemmeligen
 til sin Salvedis Rige/ naar hand for
 Jesu Christi Døds skyld gifuer et Men-
 niske saadant et Herte/ at hand intet hel-
 ler onsker/ end at afflegge dette dødelige
 Legeme/ oc æris udi Himertge med Gud
 or alle udvalde. Saaledis tencker Gud
 paa sin Salvedis Rige/ naar hand glø-
 Job saa glad mit udi aller største bedrøff-
 uelse/

Job. 19. v. 25.

v. 26.

Psal. 116. v. 7.

v. 8.

v. 9.

uelse/at hand med frydefuld Hiertesjun-
ger oc siger : Jeg veed at min Frel-
sere leffuer / oc hand skal her effter
opvecke mig aff Jordens Støff.
Oc jeg skal omgiffuis med denne
min Hud / oc jeg skal see Gud i
mit Røgd. Saaledis seer oesaa Gud
til sin Salvedis Rige/ naar dend Be-
drøffuede saar i Christo mit udi Døden
saadan trost/ at hand saaledis taler til
sin Stæl : Min Stæl/ vær nu til-
freds igten : Thi Herren gjør
vel imod dig. Thi du rycte min
Stæl fra Døden : Mit Døe fra
Graad : Min Fod fra skrid. Jeg
vil Vandre for Herren i de leff-
uendis Lande. Saa seer Herren
i lige maade til sin Salvedis Rige/ naar
hand optender saadan en Glæde i S.
Povels

Do vels Hierte/at hand glædeligen siger:

Jeg haaffuer lyst til at stilles her
fra/ oc at være hos Christum.

Philip. 1. v. 23.

Saa seer HERren oc til Christi/ sin
Salvedis/Rige/naar de Hellige betagis
med saad anlangsel efter Christum/at de
idelligen oc altid raabe: Kom HER-

Apoc. 2 2.

re Jesu/ kom snart. Oc huo vil
necte lat Gud so saae til sin Salvedis Ri-
ge/der denne gode Salige Frue idelligen

v. 17. 20.

oc utallige gange sagde: O Jesu lil-
le/dig aldrig fra mig stilie. O du
Guds Lam/som baar Verdens
synder/forbarne dig ofuer mig.

O Jesu lille kom mig til hielp oc
trost. Saadane Ord fremsorde Guds

Åland ved dend Salige Frues Mund/
efftersom stressuet staar: Åanden

Rom. 8. v. 26.

traader frem for os/ med usigeli-
ge Suck.

P • Nu

Nu kommer vi til det Fierde oc sidste: Nemligen / huorledis alle Guds Børn haffue inderlighst oc begiering at være udi dette Guds oc Christi Rige / oc ville heller være de ringiste udi dette Rige / end de allerhøyeste oc anseentligste udi de Wgudeliges Boltige oc Palæzer. Det agdrager David udi voris hellige Text med disse Ord: **En Dager bedre idin Forgaard / end ellers tusinde: Jeg vil heller vocte Dørren udi min Guds Hus / end lénge boude de Wgudeliges Boltige.** Her haffue vi ret for Dhen stillet de sande oc saltige Guds Børns rette art oc eienstab. De som tencke paa intet Liff effter dette Liff / de med største flid der paa arbende / at de kunde

7. 12.

kunde være meget anseet udi Verden.

De indbilde sig / at deñe Verdsflige Pract
oc Praal / Honhed oc Hertlighed / altid
skal bliffue ved. De sige: Wi haff

Esa. 28. v. 15.

ue giort et forbund med Døden /
oc en pact med Helvede. Naar

der gaar en offuersuemmendis
Plage / da skal hun icke ramme

os: Thi wi haffue giort Løgn
til vor Tilfluct / oc Hyckleri til

vor Skul. Huad tenckte de som
vaare udi den første Verden / paa Synd

floden? de haffde slaget aff Hu oc Sind
baade Himmerig oc Helffuede: Ald de

ris idret er henvent til Eyst oc Søg. De
aade / siger om deñem Christus /

Matth. 24. v. 38

de drucke: de toge til ecte / oc lode
sig tage til ecte / indtil dend Dag

Noe gick ind i Arcken: Oc de ac
P ij , tede

v. 39.

tede det icke / indtil Syndfloden
 kom / oc tog dem alle bort. Huad
 tencker dend rige Bonde hos Lucam,
 om Guds oc Christis Rige? Hand me-
 ner / at hans Gaard oc Guds skal bliffue
 ved altid: her paa grunder hand baade
 Dag oc Nat. Hand siger til sin Stæl:
 Kiere Stæl / du haffuer et stort
 Forraad i mange Aar: haff nu
 rolighed / æd / driek / oc vær glad.
 Men huorkedis gaar det hannem?
 Saaledis taler G V D til hannem:
 Du Daare / i denne Nat skal de
 kreffue din Stæl fra dig: Oc
 huem skal der høre til / som du ey-
 er. Saa gaar det / huos sig sam-
 ler Liggendefæ / oc er icke rijs udi
 Gud. Saaledis er David icke sindet:
 Verden oc huad i Verden er / acter hand
 ringe om: Alle hans Tancker ere hen-
 vendte

Luc. 12.

v. 19.

v. 20.

v. 21.

vendte til Herren/ oc til Herrens Hus/
 oc til Herrens Salvedis Rige. Saa
 dan hans Attraa oc Hertens alvorlige
 Begiering giffuer David tilkende / udi
 begyndelsen paa denne Psalme/ aff huil-
 eken vor hellige Text er tagen/ sigendis:
 Herre Zebaoth / huor lystige ere
 dine Boltige? Min Stael lengis
 oc begierer inderligen at komme
 til Herrens Forgaard: Min
 Stael oc irnt Liff glæder sig udi
 dend leffuende Guds. Samme
 Sind haffue de alle hafft/ som haffue
 været aff de rette troendis Fall. Secr
 til Abraham: aldrig holder hand saa
 meget aff Fader oc Moder oc sin Elect/
 at hand so demnem glerne forlader / at
 hand kand komme af det Land/ huor der
 daar intet andet end vrang Guds Dyr-
 ckelse/ oc der henkomme/ huor dend sande
 Guds Tieniste skulde oprettis oc gaa udi
 P iij suang.

Psal. 84. v. 2.

v. 3.

Gen. 12. v. 1. 2.
seq.

suang. Huad ville wi sige om Mose?
 Hand begierer icke at være udi dend
 gudelige Kong Pharaonis Hus/ oc der
 actis for Pharaonis Daaters Son/ oc
 holdis udi høy Verdslig Verdighed:
 hand vil heller være foractelligudi
 Guds Hus/ end være høyt actet udi de
 gudeliges Boltiger. Thi saa staaer der
 skreffuet om Mose: Formedest Troen
 vilde Moses icke meere kaldis
 Pharaos Daatersson/ der hand
 bleff stor. Oc hand udvalde me-
 get meere at lide umage med
 Guds Folck / end at haffue
 Syndsens temelige glæde. Oc
 hand actede Christi Forsmædelse
 for større Rigdom / end Egypti
 Liggendesæ: Thi hand saae til
 Betalningen. Huor frydefulde ere
 Christi Discipler der de kaldis til dette
 Guds

Hebr. u. v. 24.

v. 25.

v. 26.

Guds oc Christi Rige. De glemme
 ald Verden : de forlade alt det udi Ver-
 den er. De sige til Christum : Wi
 hassue offuergiffuet alting/ oc eff-
 tersult dig : Huad skulle wi
 hafue igjen ? Huortil Jesus suarer:
 Sandeltig siger jeg eder/ at i som
 hassue efftersult mig/ i skulle udi
 Gienfødelsen/ naar Menniskens
 Søn skal sidde paa sin Herlig-
 heds Stoel/ ocsaa sidde paa tolf
 Stole/ oc dømme Israel. Oc
 huo som offuergiffuer Hus/ eller
 Brodre/ eller Søstre/ eller Fa-
 der/ eller Moder/ eller Hustru/
 eller Børn / eller Agre for mit
 Ratts skyld/ hand skaltage det
 hundredfold igjen/ oc arffue det
 ewige Liff. Huad acter S. Povel ald

Matth. 19. v. 27

v. 28.

v. 29.

• Ver

Philip. 3. v. 7.

v. 8.

Verdens Hønhed oc Herlighed / regnet
 imod Herrens Salvedis Rige? Den-
 ne er Apostolens egen Bekjendelse.
 Huad som vaar mig vinding /
 det actede jeg for skade / for Chri-
 stis skyld. Thi jeg acter det ald-
 sammen for skade / mod dend off-
 uerflodige Christi Jesu min
 Herrens Bekjendelse: For huis
 skyld jeg regnede alting for skade /
 oc acter det for skarn / paa det jeg
 fand vinde Christum.

Saadan lyst oc behagelighed haff-
 de denne Salige Frue til Herrens Hus /
 oc affsy til de Gudelliges Boliger. Hun
 læste ieffnligt denne Psalme / til et Vin-
 disbyrd / om hendis lengsel efter Guds
 Hus / oc fornemmeligen efter dend evige
 glædis Bolig udi Himmerige. Huil-
 cket oc saa haffuer været aarsagen / huor-
 for

for denne Text er udvalt/ at forhandlis
 offuer denne Salige Velbyrdige Frues
 Lijg.

De er det med fljyd at acte/ at David
 her siger/ at hand heller vil vocte oc
 vare Døren udi Herrens For-
 gaard / end være udi de prectige
 Boliger / som de Bgudelige eye
 oc her paa Jorden besidde. Ex-
 Arer her / hugr iltige sindet / de Gode oc
 de Bgudeltige moñe være. Dend Gud
 fryctige / som holder sig til Herren / ocer
 udi Herrens Salvedis Rige / hand la-
 der sig benøye / at hand maa være
 udi Herrens Forgaard / oc vocte
 Døren udi hans Guds Hus.

Giffuer act paa de troendis Fader Ab-
 raham , huor ndmngeligen hand veed at
 domme om sig self / uanseet at hand vaar
 udi stor act ocære hos Herren. Saa-
 ledis taler hand om sig self udi Skabel-

D

sens

Gen. 18. v. 27.

sens Bog : Aech see / Jeg haffuer
dristet mig til at tale med Her-
ren / alligevel at jeg er Jord oc
Aske. Huor vel lader Jacob Patri-
arch sigder med none / athand maa voe-
te Doren ndi Herrens Hus. Denne
er hans egen bekiendelse om Guds store
Godhed oc sin Ringhed : Herre

Gen. 32. v. 9. 10.

min Faders Abrahams Gud /
oc min Faders Isaaes Gud :
Du som haffuer sagt til mig / jeg
vit giøre vel mod dig. Jeg er
ringetilald dend Mykundhed oc
Trostab / som du haffuer gjort

1. Tim. 1. v. 15.

di Tienere. Huad siger S. Pavel /
dend fornemme Tienere udi Herrens
Hus / om sig selff : Disse ere hans egne
Ord : Det er visseltige sant / oc et
hyrtverdigt Ord / at Jesus
Chri

Christus er kommen til Verden/
 at giøre Syndere Salige / iblant
 huilcke jeger dend største. Huad
 giør de Heltige udi Aabenbaringen ?
 Saa staar der skreffuet om dennem.
 Der Dyrene gasue hannem priis /
 ære oc tact / som sad paa Stolen /
 dend som lessuer fra Ewigged oc
 til Ewigged. Da fulde de fire oc
 tiussue Eldste ned for hannem /
 som sad paa Stolen / oc tilbade
 dend som lessuer fra Ewigged oc
 til Ewigged. Oc de kaste deris
 Kroner for Stolen / oc sagde :
 Du est verdig til at tage Priis oc
 Ære oc Krafft : Thi du skabte
 alle ting / oc formedest din Vilie
 haffue de deris værelse oc ere
 D. ij skab

Apo. 4 v 9.

v. 10.

v. 11.

Kæbte. Huo sig saaledis for Gud oc
 Jesu Christo ydmyger / hand med Da-
 vid retteltigen lader sig der med benøye /
 at hand maa vocte Døren udi
 Herrens Hus. Huer derfor hol-
 de sig effter Christi Regel udi Euan-
 gelio / saa liudende til Disciplene / der de
 spurde Jesum / huo der vaar den største
 i Himmeriges Rige : Sandeltige si-
 ger jeg eder / sagde Christus / u-
 den saa er / at i bliffue omvendte /
 oc worde som Børn / da komme i
 ickē udi Himmeriges Rige. Huo
 som sig selffforredrer / som dette
 Barn / hand er den største i Him-
 meriges Rige.

Matth. 18. v. 1.

v. 3.

v. 4.

Men lige saa ydmyge som de rette
 Guds Børn ere : Saa offuermodi-
 ge ere Verdens Børn. De kunde al-
 drig saa saa meget aff Verdens Ære / de
 ville

ville io haffue meere : De bliffue aldrig
 saa høyt ophøuede udi Verden / de ville
 io hønere opklyffue. Huad siger David
 om saadanne Mennsker udi Psalmen ?
 De Ugudelige / siger hand / de-
 ris Traagen skal være en faaste-
 ligt ting / oc deris Fortrædelighed
 skal kaldis vel giort. Deris Per-
 son hēfuer sig op som en fed Bug:
 de giøre, huad de ickun tencke.
 De forringe alting / oc tale ilde
 der om / oc tale oc bespaatte paa
 det høieste. De sette deris Mund
 imod Himmelen / oc deris Tun-
 ge farer frem paa Jorden. Thi
 vender det mentige Folck sig til
 dem / oc løbe til dem ved haabe
 som Vand. De sige : Huad
 skulde Gud spørre effter dem ?
 D iij . huad

Psal. 73. v. 6.

v. 8.

v. 9.

v. 10.

v. 11.

*Esther. c. 3. v. 1.
seq.*

*2. Sam. 15. & 16.
& 17. & 18.*

Att. 12. 24. 21.

huad skulle den høieste actedem?
Seer mig til Aman : det vaar hannem
icke nock / at hans Stoel aff Kong Af-
svero vaar ophøyet offuer alle Forster
som vaare hos hannem : hand vil ende-
lig at Mardocheus skal bøye Kneæ for
hannem / med mindre hand paa det høye
Træ vil ophengis. Det er icke Absolon
nock / at hand er en Konge Son : hand
vil endeligen hassue hans Fader David
forjaget oc dræbet / at hand kand self blif-
ue Konge. Herodes vil icke der med la-
de sig benøye / at hand er en Konge : Men
der hand setter sig paa Domstolen / udi
hans stinnende Klæder / vil hand holdis
for en Gud.

Saadan oplest Offuermod / som
findis hos de Verdslige oc Veldige / som
ere fremmede fra Gud oc hans Rige / be-
kiender David at hassue været / oc endnu
at være / langt fra sig. Hand siger / at
hand heller vil være en Dag udi
Guds

Guds Hus / end tusinde Dage
udi saadanne opblæste Mennt-
sters Palæser: hand bekiender /
at hand heller vil være en Dør-
voctere udi sin Guds Hus / end
være høyt actet oc æret iblant de
Wgudeliget Verden. Och uo vil
icke samtycke med David, at det er be-
dre / at være udi Guds Hus en
Dag / end at være udi de Wgu-
deliges Volkge udi tusinde ?
Thi huo der kommer udi Guds Hus /
dend Christen Kircke oc Menighed / oc
blisfuer der allene en korttid / dog at hand
udi dend saligen ender sit Liff oc Liffnet :
hand er ewindelligen Salig. Siger icke
H. Eren udi Evangelio til dend / som en
kort tid allene hadde udi Bjingaarden
Arbeydet ? Jeg vil gifue dend sid-
ste

Matth 20, v. 14

Luc. 23. 7. 42.

v. 43.

Pfal. 73. v. 13.

ste lige som dend første. Giffuer
 act paa Koffueren paa Korset : hand
 vaar neppeligen et Øneblick udi HEr-
 rens Hus/ end sige en heel Dag : icke dis
 mindre/ der hand siger til JEsu paa
 Korset : HErre/ tencf paa mig/
 naar du kommer i dit Rige :
 Da faar hand aff dend H E R R E
 JEsu dette gode oc glædelige Svar :
 Sandelige siger jeg dig/ i Dag
 skalt du være med mig i Paradis.
 Men om du end kunde bliffue tusinde
 Dage/ oc end lenger her paa Jorden/ udi
 de Wgudeliges prectige Bolige : huad
 kunde det dog gaffne dig ? huad vil dog
 enden oc udgangen bliffue ? huad siger
 David udi Psalmen / der hand hassuer
 først vjtløfftigen bestreffuet de Wgudeli-
 ges høye anseelse udi Verden ? Saale-
 dis slutter hand: Du setter dem om-
 sider paa det slebrede / oc støder
 dem

demned i Grunden. De bliffue
 snart tilintet: de undergaae/ oc
 faaen ende med forferdelse. Eige-
 som en Drøm / naar en opvog-
 ner: Saa gjør du deris Billede
 foractelig udi Staden. Betencker
 huad Guds Aand taler udi Biskops-
 mens Bog. / brugende disse Ord:
 Paa Dommens Dag skal dend
 Retferdige staa med stor Frimo-
 dighed imod dem / som hannem
 fortrenge / oc bortkaste hans
 Arbejd. Naar de see da saa-
 dant / da skulle de gruselige forfer-
 dis / for saadan Salighed / som
 de icke haffde forset sig til: De
 skulle tale til huer andre med An-
 ger / oc sucke aff Aandens Angist /

v. 19.

v. 20.

Sap. 5. v. 1.

v. 2.

v. 3.

X . oc

2. 4.

7. 5.

Luc. 16. v. 24.

oc sige. Dette er dend som wi
 haffde tilforn for Spaat / oc for
 ethaanligt vidunder. Vi Daa-
 rer hulde hans Lefnet for Galen-
 skab / oc hans endeligt / at være
 skammeligt. Huorledis er hand
 nu regnet iblant Guds Børn / oc
 hans Arff er iblant de Hellige.
 Ochuo veed icke / huor lidet det gaffnede
 dend Rige udi Evangelio hos Lucam,
 at hand udi aet oc ære haffde sit Liff oc
 Lefnet fremdraget for Verden / oc lenge
 boet ved Praet oc Praal udi de Wgude-
 liges Bolige / der hand opvognede udi
 Hellsuede / oc ubi Hellsuedis ukdelige Pi-
 ne maatte ynckeligen raabe oc sorgeligen
 sige : Fader Abraham / forbar-
 me dig offuer mig / oc send Laza-
 rum / at hand drypper det yderste
 aff sin Finger udi Vand / oc led-
 ster

ffer min Tunge: Thi seg pinis
 suarligen i denne Lue. Saa maa
 vi da alle udi Sandhed bekiende med
 David, at det er bedre at bo en Dag
 udi Herrens Hus/ end at være
 udi Tusinde udi de Ugudeliges
 Bolige.

Saadant haaffuer denne Salige
 Frue aff Barndom Gudeligen betenckt/
 oc effter herdis Salige/ Velbyrdige/ oc
 meget Gudsryetige Moders Exempel/
 ideligen holt sig til Guds Hus/ oc udi
 Stierningen steds beviisset/ at hun heller
 vilde være en Dag udi Guds
 Hus/ end Tusinde udi de Ugu-
 deliges Bolige: De derfor der ald
 Verden hende fejlede/ fick hun det sam-
 me Suar udi Siæl oc Land/ som Maria
 gjorde/ der lod ald Verdslig Stierning
 fare/ oc med glædelig Andact gaf act paa
 K ij . dend

LUC. 10. v. 42.

dend HErre Jesu / hørendis aff Guds
 Aand udi inderste Hierte disse trøstelige
 Ord : Et er fornøden : Du ud-
 valde dend gode Part / som ick
 skal tagis frädig.

Det tredje Kiendemercke / huor
 paa mand skal de rette Guds
 Børn useilbarligen kiende :
 som er / at holde Gud for sin
 Soet oc Skiold.

Det er ick nock / at du kand være it
 sant oc saltgt Guds Barn / at du
 est idelig udi Bøn oc Paakaldelse / oc at
 du hassuer inderlig attraa til HErrens
 Hus / oc Hiertelig vederstyggelighed til de
 Ugudeliges Bolige : Men her udfres-
 uis orsaa / at du holder Gud for dit Luf
 oc for din bestermelse. Der om taler
 saaledis David udi voris hellige Text.

Gud

Gud Herrens Soel oc Skold.

v. 18.

Act her du Guds Barn / huorledis de
retsindige Guds Børn ere sindede.

Zuende tingister søge de hos Herren/
som er Oplysning oc be skermelse-

Oplysning / som Guds Børn søge
hos Herren / andragis med disse Ord.

GUD HERREN er Soel.

Aldrig gør et Guds Barn noget / hand
jo falder paa sit Ansigt for Herren / oc

beder GUD / at hand vil være hans
Soel / oc udi hans Stjernings forret-

ning ved sit Lys ledsage hannem. Hvad
gører Herren / dend rette Soel / ved

Israels Børn ? Saa staar der skreff-

net udi Mose Bog : **OC HERREN**

Exod. 10. v. 21.

sagde til Mosen : **Reck din**

Haand op imod Himmelen / at
det bliffuer saa mørckt / i alt E-

gypti Land / at mand fand søle

Xij

paa

v. 22.

paa Mørcket. Oc Mose oprac-
te sin Haand mod Himmelen/
da bleff der et suar mørck / i tre
Dage offuer ald Ægypti Land/
at ingen saa dend anden / oc ey

v. 23.

heller stod op aff dend sted hand
vaar paa / i tre Dage. Men det
vaar liust hos alle Israels Børn/
som de bode. Ater her / huorledis
der er mørck oc molm / huor Gud ick er :
oc at der er Soel oc det klare Lius / huor
Gud er. Der er ingen raad / der er ingen
anflag / der er ingen fremgang / huor dend
rette Soel / dend leffuende GUD ick

Exod 14. v. 19.

v. 29.

opluser for Nemiskene. Huo hassuer
ickelæst / huorledis der Ægypterne med
deris Krigsmact fulde effter Israels
Børn hos det røde Haff / dennem at dræ-
be oc døde : at Herren holt sig da bag
Israels Børn / som en Skystotte / saa at
Ægyp:

Egypternis Hær icke kunde see at for-
 følge dennem : Men denne Skystotte/
 som vaar mørck for Egypterne/ dend
 liuste om Natten for Israels Bon. Det
 er det David saa høyligen berømmer udi
 sin Psalme/ sigende : **H**Erren gior-
 de underlige Gierninger udi **E**-
 gypten for vortis Fædre/ paa Zo-
 ans Marck. Hand adskilde
 Haffuet / oc lod dem gaa der i-
 geniem med tørre Fodder / oc
 sticke de Vandet ligesom en Mur.
 Hand lidde dem om Dagen ved
 en Sky / oc om Natten ved en
 klar Ild Huo der vandrer efter den-
 ne Soels Luf / hand vandrer tryggel-
 gen. Huor modig oc mandig er David
 udi ald fare/ naar denne Soel vil liuste
 for hannem. Disse ere hans Ord udi
 Psalmen : **H**Erren er mit Lius oc
 min

Psal. 78. v. 12.

v. 13.

v. 14.

Psal. 27. v. 1.

min Salighed / for huem skulde
 jeg frycte? Herren er mit lifuis
 Krafft / for huem skulde jeg grue.
 Derfor om de Onde / mine Mod-
 standere / oc Fiender / ville til mig
 at æde mit Kiød / skulle de støde
 sig oc falde. Huad monne dette være
 for en Soel / oc for et Lius / som David
 saa høyetigen sioler paa? Det lærer ickē
 allene David self / der hand melder / at
 Herren er hans Lius: Men det fortol-
 ker oc saa Christus i dē Evangelio / si-
 gen-
 dis: Zeger Verdens Lius: hu
 som mig effterfølger / hand skal
 ickē vandres Mørcke / men hand
 skal haffue Liffens Lius. Dette
 Lius / denne Soel / liuser ickē allene for
 dig dend siund du kand med de udvortis
 Dyne see paa den Soel / som er aff Gud
 sat paa Himmelens Firmament: Men
 naar

Joh. 8. v. 12.

Naar dine Dymnu bröste / saa at du ick
 mere kand see denie Verdens Solis Lius:
 see / da skal denne Soel / saaledis skinne
 for dig / at du skal see ind iglennem alle
 Himle / oeklarligen beskue Guds ære / oc
 Solen self / dend H Erre Jesum Chri-
 stum. Seer mig til dend hellige Ste-
 phan / huorledis denne Soel liuser for
 hannem / der hand nu ick lenger kunde
 see paa Verdens Soel med sine Dymne:
 Thi der de yu Stenede hannem / siger
 hand: See / jeg seer Himmelen
 Gaaben / oc Menniskens Søn staa
 hos G D S høyre Haand.
 Aldrig glæder Beteren sig saa meget
 ved Solens opgang: aldrig hassuer
 dend / som lenge hassuer sidt udi mørcke
 fangetaarn / saa stor fryd til Solens
 Lius at see: at et Guds Barn jo meere
 glæder sig ved den Retferdigheds Soel /
 dend H Erre Jesum: oc aldrig finder
 dend forkolnede Krop / saa stor vederque-
 selse.

Avt. 7. u. 56.

Apoç. 12. 2. 1.

gelse aff dend vederquegende Solens
 glantz oc varme : at det Gode oc Gud-
 fryctige Herte finder jo større vederque-
 gelse udi sin HErre JEsu Christo/ Ver-
 dens Soeloc'ius. Det er det som Guds
 Aand lærer udi Aabenbaringen/ saale-
 dis talendes : **O**c der aabenbare-
 dis et stort tegn i Himmelen: **E**n
 Kvinde befledt med Solen / oc
 Maaneden under hendis Fod-
 der / oc paa hendis Hoffuet en
 Krune aff tolf Stierner. Huer
 giffue her act paa/ huorledis dend Chri-
 sten Kircke oc huer Guds Barn udi
 HErrens Meerighed klædis med dend
 retferdigheds Soel/ dend HErre JEsu
 Christo. Aldrig skinner Solen saa klar
 paa Himmeltens Firmament/ at et Guds
 Barn/ som haffuer ifort sig dend HErre
 JEsu ved en stadig Tro/ hand jo skinner
 langt klarere for Guds Dyne. **S**aa
 høyt

Hønt skatter et Guds Barn denne Ret-
 ferdigheds Soel/ dend H Erre I Esu-
 at hand aldeltis intet acter om dend for-
 anderlig Maaned: alt det som paa Jor-
 den findis/ oc foranderlighed under giff-
 uet er/ det traader et Guds Barn under
 Jøder/ oc acter det allene for skarn oc ska-
 de/ at regne imod dend H Erre I Esu-
 Chrusum. Et Guds Barn glæder sig
 meere ved ærens Krone/ som hand len-
 ges efter/ end Kæiser oc Konger fryder
 sig ved Verdslig Kruner. De tolf glim-
 rindende Stierne/ de tolf Apostlernis
 hellige Lærdom/ er et Guds Barn kiere-
 end ald Verdens Guld.

Saa er da dette et sant Guds
 Barns rette Kiendemercke/ at hand hol-
 der dend H Erre I Esu- for sin Soel:
 glæder hannem udi ald sin Stierning luse
 for sig: setter Maanedem/ oc ald det i
 Verden er/ til side oc traader det under
 Jøder: udi Liff oc Død følger I Esu-
 efter/ som det rette Verdens Luff; oc
 Sij aller-

Act. 9. 7. 12.

allermest fester Troens Dyne paa denne
Soel/ paa dette Liuf/ naar dette Verd-
sens Liuf icke lenger kand sees.

Det glorde ocsaadend gode Salige
Fru Birgitte Rud / Christen
Skjels / icke allene i Liff oc Velstand/
men allermest udi Dødsens sidste Kamp.
Thi der Skælen lassuede nu til at udgaa
aff det dødelige Legeme/ da henvente hun
fra ald Verden oc det i Verden vaar sine
Dyne oc sit Sind/ oc henvente sit Hjer-
te til Retferdigheds Soel Jesum alle-
ne: Denogle gange mit i Døden sagde:
Jesu Forbarme dig offuer mig:
Jesu lille ingen skal mig fra dig
skille. Huor klarligen hassuer denne
Retferdigheds Soel skinner for hende t
Døden/ oc icke ophoidet at liuse sørend
hun er kommen ind i Himmertiges Ri-
ge/ huor dend Retferdigheds Soel sees
skinbarligen/ efftersom streffuet staar:

Der

holtis imellem Pilen oc imellem Legom-
 med. Huo kand icke her affacte/ huad
 tillid de rette troende Mennsker haaffue
 til Gud? De ere forsickrede/ at forend
 dennem skulde noget tilkomme/ dennem
 paa Siæl oc Salighed skadeligt/ da skul-
 de Pilene/ om minneligt vaar/ for udi Gud
 selff festis/ oc hannem Saare oc Skade.
 Huad siger Moses til Israels Folck:
 Saliger Israel/ huo er din lige?
 O Folck/ at du frelsis ved HER-
 ren/ som er din hielpis Skiold/ oc
 din seyers Suerd: Det skalfey-
 le dine Fiender. Huad siger HER-
 ren til Abraham? Fryet dig icke
 Abram: Thi jeg er din Skiold
 oc din meget store Løn. Huad
 monne Davids ønske vere udi psalmerne?
 HERRE/ siger David/ du est
 Skiolden for mig/ oc dend som
 setter

Deut. 33. v. 29.

Gen. 15. v. 1.

Psal. 3. v. 4.

setter min øre / oc dend der opret-
 ter mit Hoffuet. Herren er min
 styrcke oc min Skiold: Mit Hjer-
 te haaber paa hannem / oc jeg er
 huiipen. Vor Siel vocter paa
 Herren / hand er vor Hielp oc
 Skiold. Huorledis loffuer Herren
 Propheten Jeremie / at hand vil være
 hans Skiold? Jeg vil / siger Her-
 ren til Propheten / giøre dig i Dag til
 en fast Stad / til en ZernStøtte /
 til en Kaaber Mur ofuer alt Lan-
 det / imod Juda Konger / imod
 hendis Forster / imod hendis
 Præster / imod Folcket i Landet.
 At / om de end stride imod dig / da
 skulle de dog icke vinde Geyer off-
 uer dig: Thi jeg er hos dig / siger
 Herren / at jeg vil frelse dig. De

Psal. 28. v. 7.

Psal. 33. v. 20.

Jerem. 1. v. 18.

7. 19.

Oc er det paa hønestie at undre sig
 offuer/ at HERren er saaledis sine Børn
 en Skiold/ at huo der angriber dennem/
 eller rører ved dennem/hand angriber oc
 offuersæder Gud selff. Eiger icke Mo-
 los om Guds synderlig Vareteet offuer
 Israels Folk? HERren bevarede
 Israel som sin Dyesteen. Er
 det icke Davids begiering? HERre/
 bevar mig som en Dyesteen udi
 Dyet: bestierme mig under dine
 Fingers skygge: For de Vgu-
 delige som mig forstyrre: for mi-
 ne Fiender / som staa effter min
 Stæel trint omkring. Giffuer oc
 gior icke HERren sine troende Børn
 dette mechtige Løffte hos Propheten?
 Huo som eder rører / hand rører
 min Dyesteen. Taler icke dend HER-
 re Iesus saaledis til S. Povel der hand
 end

Deut. 33. v. 10.

Psal. 17. v. 3.

v. 9.

Zachar. 2. v. 3.

Endnu forfølgede Guds Menighed?
 Saul / Saul / hui forfølger du
 mig? Deder S. Povelsagde: Her-
 re / huo est du: Da suarede Herren:
 Jeger Jesus / som du forfølger.
 Det skal bliffue dig hart / at traade
 imod Braadden.

Act. 9. v. 4.

v. 5.

Dette aldsammen ihukom denne
 gode Salige Frue udi dend sidste Dods-
 sens Kamp. Thi der hun bleff tilspurt/
 om hun suldkommeligen oc stadelligen
 trode / at ingen ting kunde stille hende fra
 Guds Kierlighed udi Christo Jesu:
 Da suarede hun: Ja det troer jeg
 visseligen. Det vade rettelligen at
 holde Gud for sin Skiold / oc sige med
 dend gode David: Herren er min
 Soel oc min Skiold: oc med dend
 hellige Apostel Paulo: Er Gud med
 os / huo land da være imod os:
 ⁊ hui:

Rom. 8. v. 31.

v. 32.

hvilcken som icke sparede sin egen
Søn / men gaff hannem hen for
os alle : hui skulde hand icke giff-
ue os' oc saa alting med hannem.

Det fierde Kiendemærcke / huor
aff de sande Guds Børn
kunde egentligen kiendis :
som er / at Gud giffuer dem
Raade oc ære : oc lader den-
nem intet Got fattis.

u. 12.

Det fierde Kiendemærcke paa
Guds sande oc salige Børn / an-
dragis udi vorts hellige Text med disse
Ord : Herren giffuer Raade oc
ære. Det vider vi / at dend onde Ver-
den icke maa lide de Gode oc Gudfrætti-
ge / oc der paa allene arbejder / huorledis
de oprættige kunde bringes udi Skam /
Skade

Skade oc Bancere. Det lærde Christus sine Disciple/ saaledis talende til dennem: Dersom Verden hader eder/ da skulle i vide at hun hadede mig førend eder. Vaare i aff Verden/ da elste Verden det hende tilhørde: Men effterdi i ere icke aff Verden/ men jeg udvalder eder aff Verden/ derfor hader Verden eder. Tencfer paa mit Ord/ at jeg sagde eder: Sunden er icke større end hans Herre. Forsulde demig/ da skulle de oc forfølge eder. Hvor affskyelig er dend tro HÆrens Tienere Moles udi Pharaonis Dnen? Hand siger til hans nem: Gack framig/ oc bocted dig/ at du kommer icke mere for mine Dnen: Thi paa huad Dag du
 I ij .kom.

Joh. 15. v. 18.

v. 19.

v. 20.

Exod. 10. v. 28.

Kommer for mine Dyne/ da skalt
 du dø. Huor ilde luctende er Elias
 Prophete for Achab oc Jezabel? Siger
 icke Achab til hannem : Est du icke
 dend som forstyrer Israel?
 Truer icke Jezabel hannem/at inden Af-
 ten vil hun lade hannem hugge udi sin-
 cker? Huor slittetigen arbende Juda
 forster / at de kunde føre Jeremiam udi
 ugunst hos Kongen / oc bringe hannem
 om Liffuet. Saaledis tale dt til Kongen:
 Lad dog ihvælske denne Mand :
 Thi hand mistroster Krigsfol-
 cket oc all Folcket: hand siger icke
 det / som tien til dette Folckis
 fred/ men det som tien til Blycke.
 Huor tredsketigen offuerlegge Darij for-
 ster anslag imod Propheten Danielem?
 Saa siger skriften : Der de kunde
 ingen Sag eller ond Gjerning
 finde

3. Reg. 18. v. 17.

3. Reg. 19. v. 2.

Jerem 38. v. 4.

Dan. 6. v. 4. 5.
seq.

finde hos hannem / thi hand vaar
 trofast / saa mand kunde ingen
 skyld finde med hannem / da be-
 giere de / at ingen udi tredive Da-
 ge maatte bede noget aff nogen
 Guds eller Menniske / uden aff
 Konge allene / med mindre hand
 vilde fastis i Kulen til Løffuerne.

Men der Daniel bliffuer ved huer Dag
 tre gange at falde paa sine Knæ oc tilbe-
 de Gud / da udtyder Forsierne dette til
 Kongens foract / oc bringe det saa vilt / at
 hand fastis udi Kulen til Løffuerne. Jo-
 seph, Jacob Patriarchs Søn / fordi
 hand icke vil udi skam oc skendsel samty-
 cke med dend ublue Potiphars Hustru /
 derfor maa hand ved falsk beretning ka-
 stis udi Fangetaarnet. Dend hellige

S. Hans Baptift / huor vederstyngelig
 er hand for Herodiadis Dhen ? Hun
 kand icke saa rasi eller ro / sørend hun

E lij

saar

Gen 39. v. 7. 8.

seq.

Math. 14. v. 6.

7. seq.

faar **S.** Hans Halshuggen/ oc hans
 Hofuet paa faddet frembaaret. Saale-
 dis arbender Verden oc de arrige oc for-
 tredelige Verdens Børn paa/ at føre de
 Gode oc Gudelige udi Skam oc Skend-
 sel/ Vnaade oc Vgunst. Men huad
 gjør her imod **H**Erren? **H**ERREN
 siger David, giffuer Naade oc ære.
 Naar de onde Mennsker tencke aller-
 mest / huorledis de kunde føre **G**uds
 Børn udi Spaat oc Banære/ da kom-
 mer **H**Erren/ oc alle de **V**gudeliges sne-
 dige Anslag saaledis omvender oc un-
 derligen forandrer / at alt det som vaar
 gjort til de **G**udsfrættiges undergang oc
 spot/ det kommer dennem til største Vel-
 stand oc Ære. Huorledis udføris Jo-
 seph fra Banære oc fængsels Tuang til
 Høyhed oc Ære? Bruger ick **H**Erren
 hans Fornedring til at føre hannem til
 største Verdighed oc Anseelse? Saa ta-
 ler Pharao, Kongen aff Ægypten til
 han.

hannem: See/ jeg haffuer sæt dig
 offuer ald Ægypti Land. Oc
 hand tog sin Ring af sin Haand/
 oc sette den paa Josephs Haand/
 oc flegde hanem udi hult Silcke/
 oc hengde en Guldfede om hans
 Hals. Oc lod hannem agepau
 sin Vogn / oc lod udraabe for
 hannem; Hand er Landsens
 Fader / oc sætte hannem offuer
 gandske Ægypti Land. Ald saa-
 dan Raade / ald saadan Ære / til
 skriffuer Joseph ingen anden end Gud/
 oc tenekte/ at Gud vaar dend/ som
 gaff Raade oc Ære. Hans for-
 ste Søn kaldede hand Manaf-
 ses: Thi/ sagde hand / Gud
 haffuer ladet mig forglemme ald
 min

Gen. 41. v. 41.

v. 42.

v. 43.

Gen. 41. v. 51.

v. 52.

min Modgang / oc ald min Faders Hus. Dend anden falled hand Ephraim : Thi Gud / sagde hand / haffuer ladet mig bore udi dette Land / som jeg vaar Glendig udi. Huad siger Joseph til sine Brødre / som haffde saalt hannem til de Madianiter, der hand aabenbarede sig for dennem / huo hand vaar ? Disse ere hans Ord : Befyrrer nu eder intet / oc lader det icke misshage for eders Dyen / at i solde mig hiid ind : Thi for eders Liffs skyld haffuer Gud sent mig hiid for eder. Huor underligen veed Gud at vende Forsternis anslag imod Jeremiam, ind paa dennem self ? Thi endog delod hanem kaste i det stinckende Fængsel / oc siden bleff forvaret udi Fængselens Jorgaard : saa bleff hand dog løst / der

Gen. 45. v. 5.

Jerem. 37. v. 15.

16.

v. 21.

Kon-

Kongen blef bunden med Jerulencer oc
 bortfort til Babilon/ oc Forstierne bleff
 ueithielslagne: Ehtsaaledis taler Kong
 Nabuchodonosers Hoffuithsmand Ne-
 buzardan til Propheten: See nu/
 jeg haffuer i Daggtort dig løs aff
 Lencerne/som dine Hender vaa-
 re bundnemed: Behager det dig
 at drage med mig til Babilont-
 en/da kom: du skalt være mig
 befaket. Men behager det dig i-
 cke/saa lad det være: See/her
 haffuer du det gandske Land for
 dig/huor dig tyektis got at være/
 oc det dig behager: far did hen.
 Huor veed Gud underligen oc imod ald
 forhaabning/at indvendepaa Darij For-
 stier det skalcke anslag/som de haffde op-
 tencet imod Daniel Prophete. Ehtider
 de hafde bragt det saa vilt/at Daniel, for
 B hans

Jerem. 39. v. 6.

7.

Jerem. 40. v. 4

Dan. 6. v. 20.

21. seq.

hans Guds Tienestes styld vaar hent af i
 udi Løffuerkulen / oc der aff igien uskadt
 optagen / da besol Kongen / at Daniels
 Anlagere skulde med Børn oc Husfruer
 kasits udi Løffuerkulen til Løffuerne: Oc
 Daniel bleff veldig udi Darij Kongerige.

Vel skeer det undertiden / at de On-
 de oc Wgudelige siumis at erlange her
 udi Verden Raade oc Ære: Men
 ald deris Hønhed oc Hertighed tager en
 ond oc sørgelig Vdgang oc Ende. Vel

Esther. 3. v. 1.

kommer Haman hønt op udi Verden / oc
 hans Stoel bliffuer aff Kong A ssero-
 ophøyet offuer alle Forsiernis Stole:
 Men huad bliffuer udgangen paa æren /
 effterdi dend vaar icke aff Gud? Saa

Esth. 7. v. 9. 10.

staar der skreffuet: Oc Kongen be-
 sol Haman at hengis i det høye
 Træ / som hand haffde ladet gi-
 re / at henge Mardocheum udi.

2. Sam. 16. v. 23.

Vel vaar Achitophel, den tredste Mand
 i Raade oc Ære baade hos David oc

hos

hos Absalon, saa at naar hand gaff et
 Raad paa dend tijd / vaar det ligesom
 mand haaffde adspurt **G**ud om noget :
 Men huor underligen veed Gud at kund-
 kaste ald hans Klogskab oc Hønhed ?
 Der hans Raad imod David icke gaar
 for sig / da saler hand sit Ilsen / begiffuer
 sig illigen til sin Stad / oc henger sig selff.
 Vel haaffdede Baalittiske Præster / en tijd
 lang Naade oc **E**re udi Achabs Hoff
 oc Hus hos Jezabels Bord : Men de
 maatte dog omsider ved Eliaz Haand
 slactes alle hos Risons Beck. De skeer
 det undertiden udi Verden / at de retsin-
 dige Guds Børn icke finder Naade oc
Ere hos Mennisten. Saa finder
 de dog Naade oc **E**re hos Gud udi
 Himmelen. Elias kunde aldrig finde
 Naade oc **E**re hos Achab oc Jezabel :
 dog misser hand icke hos Gud Naade
 oc **E**re der dend gloende Vogn med
 gloende Heste kom effter hannem / oc fore

2. SAM. 17. v. 23.

3. Reg. 18. v. 40.

4. Reg. 2. v. 11.

V ij

op

v. 12.

Aft. 7. v. 55.

Matth. 25. v. 34.

op i været til Himmelen : Oc Elizæus
 raaber effter hannem oc siger : **Min**
Fader / min Fader : Israels
 Vogh oc Reysnere. Det vaar at
 findeden Naade oc Ære / som HER-
 ren giffuer. Finder S. Stephen ick
 Naade oc Ære hos de arrige Jøder /
 som stene hannem ihiel : Saa finder
 hand dog Naade oc Ære hos Gud / naar
 hand mit i Døden siger : **See / seg**
seer Himlene aabne / oc Jesum
staa hos Guds høire Haand.

Saa skal huert Guds Barn finde
 paa det sidste Naade oc Ære hos
 GUD / naar hand skal høre aff dend
 HERRE Jesu denne glædelige Røst :
Kom hiyd du min Faders Bet-
signede / oc arffue det Rige / som
dig er beredt aff Verdens begyn-
delse.

Men

Men paa det at intet Guds Barn
 skal tænke/ at Herren jo vil haaffue syn-
 derlig omsorg for hannem/ end oc saa-
 dend siind handlessner udi dette bedrof-
 uelige/ dodelige oc syndige Liffs Stand:
 da buider Guds ved David, at wi her
 paa ingenhuude skulle tuiffle/ sigendis:
Hand lader intet Got fattis den
Fromne. Huomoune den Frome
 vare/ om huilcken Guds Aand her taler?
 Dend kaldis aff Guds Aand retteligen
From/ som udi alle sine Gierninger
 vandrer for Guds Dyen opricteligen.
 Saadan en oprictig Mand vaar Job,
 saaledis bisterffuen aff Guds Aand:
 Job, siger Kristien/ vdar heel **From**
oc Oprictig/ Gudsfrøctig/ oc fly-
de det Onde. Saadan Fromhed
 oc Oprictighed vaar der hos Joseph,
 Jacob Patriarchs Son/ til huilcken der
 dend ublue Potiphars Hustru sagde:

u. 12.

Job. i. v. 1.

Gen. 39. v. 7.

v. 8.

v. 9.

1. Reg. 22. v. 13.

Sof hos mig: Da suarede hand:
 See/ min Herre bevarer sig med
 intet for mig/ huad i Huset er/ oc
 ald huad hand haffuer/ det haff-
 uer hand gisuet under mine Hen-
 der. Oc hand haffuer intet saa
 faasteligt i hans Hus/ at hand
 det forholder for mig/ uden dig/
 i det/ du est hans Hustru: huor-
 ledis skulle jeg da nu gøre saa stor
 Ondskab/ oc synde imod Gud?
 Saa vaar Michæas From oc Oprigtig.
 Thi der Kong Achabs Bud kommer til
 hannem oc siget: See/ Propheten-
 nis Tale er sandrectelig god for
 Kongen: Saa lad nu dit Ord
 oc være ligesom deris Ord/ oc
 tael got; Da gissuer Propheten dette
 Suar:

Suar:

Suar: Saa sandelig som Hæren
 lessuer / jeg vil tale det som
 Hæren siger mig. Saadanne
 Folk/ som ere oprictige udi Herte: De
 ere derette Fromme Folk/ huilcke lige-
 som de siunis for Mennisten Gode oc
 Fromme / saa befindis de ogsaa for dend
 lessuende Gud saadanne at være/ som de
 angiffuer sig for at være. Mange ville
 for Mennistene siunis Fromme oc Op-
 rictige: Men udi Hu oc Herte ere sul-
 de aff sitig oc bedregeri. Huor ven-
 ligen taler Joab til Amasa, sigende:
 Fred med dig / min Broder:
 oc i det samme stinger hand hañem med
 Sverdet i Lissuet/ at hans Iudvold falt
 ud paa Jorden/ oc hand strax døde. Huor
 sijn er Pharisæeren udi tale/ der hand si-
 ger/ at hand gifuer tiende aff alt det hand
 hassuer: Men hand taledede intet der om/
 at hand opaad Enckernis Huse. Huor
 gude

u. 14.

2. SAM. 20. v. 10.

Luc. 18. v. 12.

Matth. 23. v. 13.

Jerem 42. v. 2.

v. 5.

v. 6.

Jerem. 44. v. 16

gudeligen taler det Jødiske Folk til Je-
remiam/ sigendis : Kiære/ lad vor
Bøn gælde for dig/ oc bed til Her-
ren for os : HERren skal være
et sant oc trofast Vidne imellem
os/ om vi icke giøre alt det HER-
ren din GUD befaler dig til os.
Huad heller det er. ont eller got/
da ville vi lyde HERrens vor
Guds Røst/ til hvilket vi dig
sende/ at det maa gaa os vel/ der-
som vi lyde HERrens vor Guds
Røst. Huad kunde udi Ordene være
Finere oc Frommere? Men huad i Hier-
tet vaar/ det gaffue. Inderne tilkiende/ der
Propheten hafde nu talet med HERren/
oc ladet dennem forstaa HERrens Ville:
Ehisaaledis suare de da : Vi ville ic-
ke lyde dig/ efter de Ord/ som du
taler

Tale til os vdi Herrens Ruffin :

Men vi vilke giøre effter alle de
Ord/ som gaa aff vore Munde.

u. 16.

Om saadanne Folk siger David vdi

Psalmen : Dend ene taler Falst-

Psal. 12. v. 2.

hed til dend anden/ med singren-

de Læber : De tale med dobbelt

Hierter. Herren skal ødelegge

u. 3.

ald Smitger/ oc dend Tunge der

staler Hofmodeligen. Men om dend

Fronne / som vandrer for Guds

Dnen opricteligen / siger her David :

Herren lader intet Got fattis

dend Fronne. Elligmig/ huad

Got fattedis dend oprictige Job? Va-

Job. 1. v. 2.

rnisse hand i begyndelsen/ Børn/ Guds/

Formue/ Hæbrede: Men Herren lader

dend dend Fronne intet got fattis. Er

dette icke slumtingen paa Jobs Historie?

X

Di

Job. 42. v. 10.

Oc Herren vende Jobs Treng-
sel/ oc Herren gaff Job dobbelt
saa meget som hand haffde hafft.

3. Reg. 19. v 5.
6. 7. 8.

Monne Eliaæ fattis noget/ effterdi hand
vaar from oc udi tilbetrode Herrens
besilling oprictig ? Der Menniskene
icke vilte spise Eliam, da tager Herren sig
hannem an/ oc ved sin Engel forstaffer
hannem det / huor med hand skal sig
vederquege. Huad siger Jesus til si-
ne Disciple ? Disse ere hans Ord :

Luc. 22. v 35.

Der jeg udsende eder uden Pung/
uden Tasse/ uden Sko/ fattedis
eder noget ? Da suarede Disci-
plerne : Os fattedis intet.

Psal. 37. v. 25.

Saa staar det da uryggeligen vist/ det
som David udi en aff Psalmerne siger :
Jeg vaar Vng oc er bleffuen
Gammel/ oc jeg haffuer icke end-
nu seet dend Retferdige været

for-

forladen/ eller hans Sæd gaa ef-
 ter Brød. Denne Salige Frue vaar
 aff inderste Hierte From oc Oprictig.
 Lod H Erren hende icke udi Gierningen
 befinde/ sandt at være som Guds Aand
 her siger : H Erren lader intet got
 fattis dend Fromme. Tro nu
 huer Guds Barn Jesu Christo/ som
 saaledis baade raader oc trøster de
 Fromme/ sigendis til dennem udi Evan-
 gello : **A**dspørger først Guds
 Rige/ oc hans Retferdighed/ saa
 skal alt andet tilfalde eder.

Matth. 6. v. 33.

Det femte oc sidste Kiendemer-
 ke/ huor aff et sant oc saligt
 Guds Barn kand egentlig
 kiendis : som er/ der udi at
 sette sin Salighed/ at hand
 forlader sig paa H Erren.

X ij

• Det

DEt femte oc sidste Kiende-
 mercke / huor aff et retsindigt
 Guds Barn kand kiendis / andragis
 med disse Ord: **H**erre Zebaoth /
 saligt er det Menniske / som forla-
 der sig paa dig. Aldrig er det Men-
 niske et ret Guds Menniske oc Saligt
 Guds Barn / som setter sin trost oc tillid
 til nogen anden ting / end til den sande /
 tessuende / almættige oc ewige Gud. Disse
 ere jo Herrens egne Ord / hos Prophe-
 tet Jeremiam: Forbandet er den
 Mand / som forlader sig paa
 Mennisten / oc holder sig for
 sin Arm / oc bortviger fra Her-
 ren med sit Herte. Hand skal
 bliffue som et Enebertræ udi Dr-
 cken / oc skal icke see den tilkom-
 mende trost: Men hand skal blif-
 ue

v. 12.

Jerem. 17. v. 9.

v. 6.

ue i det forbrendte / vdi Orden /
 vdi et usfructsomme Land /
 som ingen boer. Men Betsignet
 er vnd Mand / som forlader sig
 paa Herren / oc Herren er hans
 Huub. Hand er ligesom et Træ /
 der er plantet hos Vandet / oc er
 rodfest hos Becken. Thi om He-
 den end kommer / frycter hand
 dog teke / men hans Blade bliff-
 ne grønne / oc hand sørger teke /
 maer et tørt Aar kommer / men
 hans Træ bærer Fructuden aff-
 ladelse. Huor troligen monne Moses
 forlade sig paa Herren? Der intet an-
 det skuntis for Dyrer end vnd bittere oc
 haarde Dødt / siger hand til det Jødis-
 ske Folk / moxendøde aff Redsel: Fryc-
 ter intet: Staar fast / oc seer huor:

v. 7.

v. 8.

Exod. 14. 7. 13.

Rom. 4. v. 20.

7. 21.

Job. 13. v. 15.

Psal. 27. v. 1.

ledis HÆren vil frelse eder i
 Dag. HÆren skal stride for e-
 der/ oc i skulle staa stille. Huorles
 dis forlader Abraham, de troendis Fa-
 der/ sig paa HÆren? Saaledis taler
 her om Skrifften; Abraham tuffle-
 det ickepaa Guds Yøffter/ forme-
 delst vantro: Men hand bleff
 sterck i Troen/ oc gaff Gud ære.
 Och hand forlod sig visseligen til/
 at huad som GUD loffuer / det
 kand hand oc giøre. Huorledes
 forlader sig dend taalmodige Job paa
 HÆren. Saaledis giør hand sin be-
 kiendelse: HÆre / slaer du end
 mig ihjel/ vil jeg dog haabe paa
 dig. Huor troligen forlader sig David
 paa HÆren? Dissere hans egne Ord.
 HÆren er mit Lufz oc min Sa-
 lig-

lighed/for huem skulde jeg fryctee?
 Herren er mit lifuis Krafft/for
 huem skulde jeg grue? Derfor
 om de Onde/ mine Modstande-
 re/ oc Fiender/ ville til mig/ at æ-
 de mit Kød/ skulle de støde sig oc
 falde. Naar en Strids hær leg-
 ger sig end imod mig/ da frycter
 mit Herte dog icke: Naar stryd
 begyndes imod mig/ da forlader
 jeg mig paa hannem. Huo kand
 nock som beskriue/ huor herteligen oc
 inderligen S. Povel forlod sig paa
 Herren? Hand giffuer det selff tilien-
 de med disse Ord: Jeg er vis paa/
 at intet Creatur kand stille os fra-
 dend Guds Kierltghed som er i
 Christo Jesu. Huo der da vil icke alle-
 niste holdis for et sant Guds Barn/ men
 , ndr

u. 2.

u. 3.

Rom. 8. u. 39.

udi Gierningen visseligen være et Guds
 Barn/hand skal saaledis forlade sig
 paa dend **HEXKE** Zebaoth/
 at hand udi sandhed kand sige/ at hand
 holder sig efter denne **Herrens** Paa-
 mindelse hos Propheten : En **Vijf**
 rose sig icke aff sin **Vijfdom** / en
Sterck rose sig icke aff sin **Styr-**
cke / en **Rig** rose sig icke aff sin **Rig-**
dom. Men huosom vil rose sig/
 hand rose sig der aff / at hand veed
 oc kiender mig / at jeger **Herren** /
 som giør **Barmhertighed** / **Ræt-**
oc Retsferdighed paa **Jorden**.

Jerem. 9. v. 23.

Men huad haaffuer da det **Menni-**
sk sig at formode / som sig paa **Her-**
ren aldelis forlader ? Det andra-
 ger **David** med forige **Ord** sigendis :
Saligt er det **Menniske** / som sig
 paa

paa dend **H**erre Zebaoth forlader. Vel er det sant/oc Forsarenhed oc Skriften det ubvijsler/ at det ofte skeer/ at dend som sig paa **H**erren allene aff Hierte forlader/ haffuer megen Angist oc Modstand. Siger jo David, dend Mand effter Guds eget Hierte/ om sig selff: Mit Hierte leffuer ustraffeligen/ oc jeg toer mine Hender udi uskyldighed. Dog er jeg plaget dagligen/ oc min straff er huer Morgen der. Er iodenne **S**. Povel bekendelse om sig oc de andre Apostile? For din skyld dræbis wi dend gandske Dag: Wi ere regnede som slacte Faar.

Psal. 73. v. 13.

v. 14.

Rom. 8. v. 36.

Men her skullevi see til enden/ paa den **S**. Petroffuelse/ som sig forlader paa **H**erren. Hvad er denne Tids Pimactighed/ siger **S**. Povel/

Rom. 8. v. 18.

2 , at

at regne imod dend Herlighed /
 som skal aabenbaris omsider i
 Guds Børn. Salig / siger
 S. Jacob / er dend Mand / som
 lider Fristelse : Tht efter at hand
 er prøffuet / da skal hand faa Liff-
 sens Krone / hvilcken Gud haff-
 uer loffuet dem / som haanem elste.
 Vend altid Dyne oc Hierte til udgangen
 paa de Godes oc Gudfrættiges Bedrøf-
 uelse : Du skalt mercke klarligen / at dend
 er altid god oc glædelig. Herren skuf-
 fer icke / som her siger udi Psalmen :
 Herre Zebgoth / Saligt er det
 Mennecke som forlader sig paa dig.
 Elias lider meget / haffuer stor Mod-
 stand : men monne udgangen icke være
 Salighed. Saa staar der om han-
 nem skreffuet : See / da kom der en
 gloet

7. 46. 1. v. 12.

4. Reg 2. v. 31.

gloende Bogn med gloende He-
 ste / oc skilde Eliam oc Eliseum
 fra hin anden: oc Elias foer saa
 hen i været til Himmelen. Sancte
 Stephen / hand siens for Christi skyld:
 huad ende tager hans Elendighed?
 Hand befunder sant at være det / som
 Guds Aand slutter voris Psalme med:
 Herre Zebaoth / Saligt er det
 Meniske som forlader sig paa dig.
 Thi der de nu vilde siene hannem / da be-
 finder hand sin Salighed nu at tilsun-
 de / sigendts: See / jeg seer Himme-
 len aaben / oc Meniskens Søn
 staa hos Guds høyre Haand.
 De der de sienede hannem / sagde hand:
 Herre Jesu anammin Aand.
 S. Povel veed sig ingen tiid oc tyme fri
 fra Døden: Men huor ved trostier hand
 sig? Hand troer fuldkommeligen / at det
 Nij Men-

Act. 7. v. 56.

v. 59.

Rom. 8. v. 18.

2. Tim. 4. v. 7.

v. 8.

Menniske er saltigt / som forlader sig paa
 dend HËrre Zebaoth. Derfor trøster
 hand sig oc her ved udi ald hans Mod-
 gang / brugende disse Ord : Jeg haf-
 uer stridet en god Strid / jeg fuld-
 kommede Løbet / jeg holt Tro-
 en : Fremdelis er Retferdigheds
 Krone bortlagt til mig / hvilcken
 HËrren / dend retferdige Dom-
 mere / skal giffue mig paa den
 Dag : Dog icke mig allene / men
 ocsaa alle dem / som elcke hans
 Aabenbarelse.

Seer wi til denne gode Saltige Vel-
 byrdige Frue / Fru Birgitte Rud
 Christen Skiels / da endog hun ved
 smerte oc pine traadde ud aff Verden /
 saa seer hun alligevel nu oc befinder u-
 di Stjerningen / at det Menniske er sa-
 ligt / som sig forlader paa dend HËrre

3e

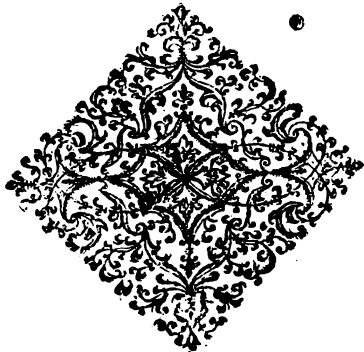
Zebaoth. Hun forlod sig paa Herren
 udi Liffuet : hun forlod sig paa Herren
 udi Døden : derfor haaffuer hun nu er-
 langet Salighed. Hun bleff indtil en-
 den standhaftig i Troen / i Kierlighed / i
 Hellighed : derfor haaffuer G: D: fuld-
 kommet udi hende sit Løfte / saaliudende
 ved S. Povel : **Quinden skal blif-**
ue Salig formedelst BARNESØD-
sel / dersom hun bliffuer i Troen /
oc udi Kierlighed / oc i Hellighed
med tuct : Hun stuer nu Ansiet fra
 Ansiet Gud sin Skabere / Jesum sin
 Frelsere / dend Hellig: Aand udi Liff oc
 Død hendis Trøstermand : Hun staar
 nu for Thronen oc for Lamet / klæd med
 huide Helligheds Klæder / oc med Pal-
 mer udi Henderne : Hun siunger Dag
 oc Nat : Loff oc Ære / oc Blijf-
 dom / oc Tack / oc Prijs / oc
 * **Uij** **Krafft /**

1. Tim. 2. v. 15.

Apoç. 7. v. 9.

v. 10.

Kraft / oc Styrcke / være vor
Gud fra Ewigged oc til Ewigged.
Dend Ære / Glæde oc Salighed / giff
ue os med denne Salige Frue effter det
te Liff vor Gud / ved Jesum Christum /
en sand GvD / med Fader oc Hellig
Åand / høyloffuet udi ald Ewig
ged / Amen.

Den efterlatte bedrøffuede
Hofbonde begræder oc beklager sin al-
lerkieriste Vrt / som er hannem saa ha-
slig forgaaen.

Vel hafde Jonas Glæden stor / undr sit Rit-
jons Skjæge /
For alt sit Ond' oc Harm / der hand sad der
i trygge.

Besignet est du Rude bold / blant skønne Blomster alle /
Som Gud oc Demmecken / af Hiertet mæ befalde /
Til (Feir) oc Denlighed / bær Jorden ey din Lige /
De andre Blomster smaa / for dig mæ buet' oc vige ;
Din Luct er sund oc god til Hiern' oc Diert' at quæge /
Din Krafft oc Dyder stoer / til alle Vraet' at læge /
Vlysthed / Giff' oc Pestilens / kand du saa vel fordriffue /
De suage Dyne sterck' oc Synen igiengiffue.
Gud / til lystig Egedom / dig plant it i min Have /
Mig værst du visselig en Kier oc dyrebar Gaffue
Min Dyenlyst / min Diertens Trost / min gylden Skat
oc Krone / -

It Lus saa tæckelig / som Glang aff Hiim lens Naene.

Dir mange Græn' oc dyr bar Vext/ Gud gaf ved dig at nyde/
De glædd' mit Liff oc Siæl / alting mig monne fryde.

Ach! Ach/ huor est du nu saa snart/ dir Lierist gaæen aff syne!
Den du saa inderlig haß fast i Lancker dine.

Den Drm staek hart / du visnede snart udi saa kort en stunde /
All din Feir oc Krafter god' / ligge nu slet i grunde.

Jorden var dig ey længer værd / Dyndelige Blomme!
Defor est du undryct / til Paradjs at komme.

Vel dig/ far vel/ du dydig Siæl / far vel du Edle Rude /
Far vel / soff sødelig / paa Salighedsens Pude /

Vi skilles her vel ad med Graad / i disse Jammerdale /
Men hiffet samles vi / i de Fryd'rige Sale /

Naar Guds Basun af Jorden kaald vil kalde fræm de
Døde /

Med Lyst saa glædelig / da ville vi dig møde;
Fellis Lyst oc fellis Fryd skull' vider nyd' i stille /
Jngen Drm / eller Død os fra huer andre stille.

Dette aff en kierlig oc plettig Meddyncet /
offuer saadan ufornodendis frasald / den
Ëffter litte til nogen Lindring
ombedit.

Haffuer siugt.

P. Langhe.

Den

Minkiere Broder oc gode Ven

Erlig oc Belbyrdig Mand

CHRISTEN KRISTE/

¶ In Hiertens Ensi/ oc Verdslig Trost

At Døden dig bethager/

Du ey allen/ men i gemeen/

I dette Land huer klager;

Den Onddig Danr/ aff Edel Stam

Aff Gud oc Mensten nydet

Til rette hiem/ derfor snart frem

H Erren med hende skyndet.

I hans paakald/ i sit rette Kald

Hun sit Liffsmaal fuldendte/

Der for hen i Beyen sendt

Din Tilkombsf snart at vente/

Men om end vel/ de fire Fiel

Legommet fast tiltecker

Til Herrens Ord/ aff Stoff oc Jord

Forklaret det opvecker:

Saa bliffder hos/ os dog den Roes

Som Døden ey borttryckte/

I hendis Graff/ at siges aff

Det rømlig Naffn oc Ryckte.

Derfor dit Sind/ nu offuervind

Med Thaal fatt dine Tæncker

Til Herrens Aand/i ærens Stand
Eder med glæde sancker.

Midlertid maa/ en Graffskrifte faa
Skriffues/ oc sandan siges/
Trofasthed oc Ondighed
Faa Birrete Gud liges.

Mogens Døeg.

Min kiere Frende Christen Skiel til Trost
oc Lindring/ oc hans/ som Verden altid død / derfor
ingen Død undergiffuen/ mens altid med Gud oc iblant os Leff-
uendis / allerkieriste Hustrue/ min gode Ven til
æverdig Minde.

Elmaatt vor Ven som faa har llig/
Bed Død'n fra os (disverre) vig'
Mens see/ med God hun Død'n tredet
Oc sig der ved til Liffurt leder/
Thi der hun leffde/ vaar hun død/
Fra Synd oc Last ved sin frelsr sød/
Nu (omskient) hun siun's død/ leffur dog
Oc er indskreffuent Liffens Bog/
Hend's Nassn hos os er prydet smuct/
Med Fromhed/Ros/And si/ Ond oc Tuct/
Oc nu Salig hos Gud monn vær/
Hend's Liff oc Død/ bill'g hold's tær.

Gunde Rosentrang.

J. H. S.

Den Dyd oc Fromhed Birrte Gud /
Som dig hár fult ald din Tid ud /
Sampt den Guds Fryct / Tuct oc For-
stand /

Der om kand den bær Vidne sand /
Som best hár kient dit Gmyt oc Sind /
Oc dig / sørglig sasn'r ud' oc ind'
Ah! huor gjør det dog Bee oc Smert
At miste sligt it ædelt Hiert !

SR

Weter'n' ofte finder paa
Den Koes ick' alle vel kand naa' /
Men lad een huer brug' Konstien sin /
Nock at berømm' een Kone sin /
Med Dyd oc Raad' vel begaffult /
Som nu er død oc begraffult /

3 ij

217

Aff fornemm' / gammel / Stand oc goed /
 Edel hun var i Hiert oc Roed
 Hun var baade from oc deylig
 Men hindis Dyd skinn'r for dig /
 Thi / at den kunde hend' regier'
 Det var hendis største begier /
 Hindis Mand / hendis Hiert var nest /
 Kand det for sanden vinde best /
 Med Sorgen stor / oc Klagen sin /
 Hand begræder sin Hustru fijn /
 Men hør / jeg vil dig trost' oc raad'
 I Sorg oc Klage / dir holt maad' /
 Thi hun saa velleffd' oc dæde /
 At hun for Gud kand frislig' mød' /
 At haffue strid den gode Strid /
 De fuldkommit sit Leffnits Tid /
 Sig kand hun ros' oc sig berømm'
 Saa vjt en Christen / det kund somm'
 Til Gud hun haffd' een Troe saa fast /
 Aldrig hand hende vild' forkast' /
 Vdi een ret Kierlighed sand /
 Hun æred' oc saa hindis Mand /

De vdi Helliggjørelse/
Søge altid den Berømmelse/
At befald' i Tact oc Ære/
Gud/ sin Næst oc Hjertens kiere/
De er ved Barnfødsel bleffuen/
Salig/ oc i Bogen skreffuen/
Aff Gud stor Glæd' Lon oc Ære/
At nyd' i sin Frelser kiere.

Sørgen Rosenkrantz.

VOX

Vera beata memoria

BIRGITÆ RUD,

quâ consolatur sui desiderium.

*Mid me tam falsè Coniuxq; lugetis
Amici?*

O mihi non fictâ pectora junctâ fide!

Z 3

Non

Quo
BIRGITTA Sancta illa Sanctior
præluxit
Virginibus ac Feminis sanctissimis
Ut spontanea illis lex esset,
Quam ipsa moribus ferebat.

Cæterum
ne nescias
Non obiit, sed abiit
Vita & opera post Mortem

Loquuntur
BIRGITTAM
Ad CHRISTUM abiisse,
Sed alterius Vitæ

Operumque,
Quo familia ejus vivit,
Consensu

Apud dulcissimum Maritum & Liberos
remansisse.

VALETE!
Hoc Conjux & Mater vestra jubet.
Æternum
Bene ipsa ut habeat,
Vover

HENRICUS ERNSTIUS.

Stærens sidste Vandefang.

Salig Frue Birgitte Kuds til Balløe.

Di In Fader oc Skaber bold /
 Voi din Vold
Besaler jeg Siæl oc Aand /
 Ræd mig din Haand.
Alle mine Suct oc Raab /
 Efter mit Haab /
Haffuer du min D'Erre hørt /
 Oc mig selff ført.
Fra min Barndom / indtil nu.
 Jeg kommer ihu /
At du ossiur det nøde Daff /
 Mig med din Staff /
Bel tolf gange frelst haffuer /
 Ach huad Gaffuer !
Jeg kommer til dig O Christ /
 Det troer jeg vist.
Christi Jesu Blod reenser
 Mine Synder :
Det lærde mig mit Dierte /
 I min Smerte !
Mine Bøtt seer jeg for mig
 O Gud hos dig.

All min Stamme / Slect oc Biurd /
 Min Siælis Dyrð'
 Paa Græßgang / til Liffsens Vand
 Driffur med sin Haand;
 Jeg gaar med / mit Ried far vel /
 Huil paa din Siæl:
 Paa Dommens Dag staar jeg op /
 Med Siæl oc Krop /
 Da samlis til Glæden stor /
 I Engle Chor /
 Med min Duußbund / Børn oc Slect
 Til god Vartact
 I Kiffnet leffu' uden Død /
 I Glæde fød.

Jens Søffrenson Kallundborg / Guds
 Ords Ziener til Hershøle oc Sedder Sogner.

Durum patientia frango.

Dag op O Christi kærifte Brud!
 Bogn op / octag dig vare /
 Du staar oc gaar blant megn ufrud /
 Verden leggr for dig Snare:
 Med Lyst oc Glæd' / Ere oc Præct /
 Huortil dit Hiert du vender /
 For du vedst af / est du forlat /
 Sorgen monn' dig omspende.

Na

See

See mig kun an her! som et Spell /
Verd'n er ey paa at bygge /
Der jeg leed best / slog den mig feil /
Min Bløed' bleff til en Skygge /
Mit Træ blomstret / bar Aarlig Frukt /
Jeg haad' deraf stor Glæde /
Meget sød og god' var des Luct /
Sin Blad' offer mig udbreede.

Da gick jeg som i Rosengaard /
Meent ingen var min Lige /
Min Lyck' var god og meget stor /
Min Tung kand det ey sige:
Jeg glædt mig ved mit Træ saastion /
Min Sorg kund' det bortdriffue /
En Duert' wind kom / hastig og gram /
Monn' Træit med Noed opriffue.

Der salt min Skygge og min Roe /
Min Verdsens Trøst og Glæde /
Mit Diert' bleff kryst og gick i toe /
Huor offer jeg nu maa græde;
Min Lyst dener til Sorg omvendt /
Til Daglig Langst og Qulde /
Gud gjør der paa en salig End'!
Din Straff jeg her vil lide.

Hvor jeg gaar ud / hvor jeg gaar ind /
Min N D et i min Sanker /

De

Betyngt oc sorgfull er mit Sind /
Min Huvel vjdevander /
Jeg er nu eenlig oc forlat /
Mit Gladsens Træ er falden /
Ach huor er dog min ædel Skat /
Aff D'Erten self hentalden !

Saa gaar det med all Verdsens Gunst /
Med hendis Lyst oc Glæde ?
Det er forgaffuis oc Omsonst /
Sig der aff at udbræde /
Det er idel Forsænglighed
Derpaa sin Ljd ad sette /
Men til Gud / som alkingest veed
At endr' osjætt til rette.

Hvad er dog alting her paa Jorb
Som vi monn' efftertracte ?
Det er en Skygg' som strax forgaar /
I huor høyt vi det acte:
Det var sig Duffroer eller Børn /
Rigdom / Døyhed oc Velde
Det blomstris en Ljd oc er grøn
Med Død'n i land sigt ey gielde.

Lycet salig derfor er den Mand /
Som fast paa Gud vil haabe /
Holde Verden for Skarn oc Sand /
Med ald sin Lyst oc Vaade ;

Hand som et Træ i rette Lød
Saalmodig Fruct Land bære/
Offuer alting sin Dætre blid/
Holde i Act oc Tre.

Vor Sancte fra vor Ungdom op
Indtil vor sidste Ende/
Vor Bevegels' med Liff oc Krop
Lil Verden vi det vende/
Vi følge alle Verdens Lob/
Dens ond' Exempel søge/
Der effter sætter vi vort Haab/
Det sunder dog som Røge.

Hvor mangent med stor Jffrighed
Effter Gods oc Penge tractet/
Oc for Kris Begierlighed
Woy' oc Arbeyd foractet;
Gior saa sin Roe til stor Vroe/
Haffur ingen Rast oc Huile/
Forglemmer saa huor hand Skal boe/
Naar alt det Skal ham suige.

Er det ey for en stactit Lyst/
Som vi os saa besuaret/
Hvor af vi ey haffur nogen Trost/
Ihi Død'n det alt forlaret/
Alt det vi giorre oc bestill/
Effter os maa vi det lade/

De bliffuer saa andre til deel/
Selfh haffu' deraff ey Vaade.
Gud skal derfor være min Trost /
Ved hann'm vil jeg mig glæde /
Lil Verden haffu' ey meere Lyft /
Mens D'Erren troelig bede /
At hand i Nød vil hielpe mig /
Alting taallig at bære /
De saa tage mig hiem til sig
Hos hann'm at jeg maa være.

Saa vil jeg oc D'Fader tier
Med dig mig lade nøye /
Ehi jeg veed at du eene er
Den mig monn' Raars tilføye /
Du giffuer D'Erri' oc du tager /
Naar din Villie monn' være /
Gior mig som det dig behager /
Dit Naffn vil jeg dog ære.

SR

